PROMIN

ПРОМІНЬ

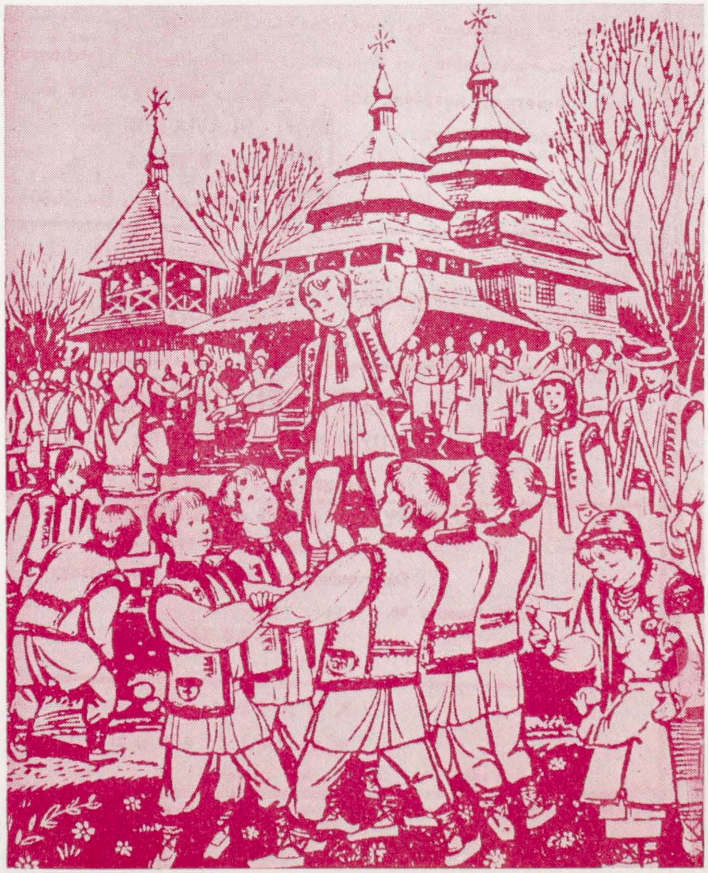

ХОДИТЬ ЖУЧОК ПО ЯЛИНІ

Квітень, 1976

Ч. 4

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ
РІК XVII КВІТЕНЬ, 1976 Ч. 4
Виходить раз у місяць
Видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді $6.00
Передплата до інших країн 6.00
Поодиноке число 60

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN
No. 4 APRIL, 1976 VOL. XVII.
Monthly Publication
Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada $6.00
Subscription in other countries 6.00
Single copy 60

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

	Стор.
В днях світлого Воскресення	1
У. Кравченко — Голгофта	1
До українського громадянства	2
Н. Когуська — За ідеал, щастя й свободу	3
Н. К. — Наш літопис	6
Музейні вісти	8
Дещо про народні вірування	10
У. Кравченко — Спогади учительки	12
Helen P. Smindak — Ukrainian Easter — A mosaic of customs	15
Banff Centre Initiates Ukrainian Folk-Arts Workshops	16
Л. Ромен — Вростання в Канаду	17
Відділ для дітей	19
В. Єрмоленко — Писанка	20
Звіт пров. з'їзду	23
Громадська і родинна хроніка	26
Річні звіти	30
Українська вишивка	31
Домашне господарство	32

НА ОБКЛАДИНЦІ: Великдень коло церкви

ВИДАННЯ, ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ У ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

1. Батьки і діти — Т. Горохович	$ 1.00
2. Блискуча Зоря (про княжну Анну) — Митр. Іларіон	$ 0.50
3. Вибране — Г. Мандрика	$ 1.50
4. Видатні жінки України — Н. Полонська-Василенко	$ 6.00
5. Да Девелопмент оф Юкрaінян Класикал Мюзик — Д. Козій	$ 0.50
6. Довідник про Союз Українок Канади	$ 0.10
7. Листки узорів з мистецької книжки (хрестиками, яворівкою, низин.)	$ 0.25
8. Дорогами сорокріччя — Н. Когуська	$ 1.50
9. Збірка мат. на 100-річчя з дня нар. Л. Українки	$ 2.50
11. Навчаймо дітей укр. мови — Митр. Іларіон	$ 0.20
12. На крилах пісень (пісні з нотами на слова Л. Українки)	$10.00
13. На роковини І. Франка	$ 1.00
14. П'єси для молоді	$ 2.50
15. Програма на свято матері	$ 1.50
16. Програма на свято книжки	$ 1.00
17. Програма для садочків	$ 1.50
18. Програма для Мол. Відд. СУМК	$ 2.00
19. Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	$ 1.00
20. Про життя і творчість О. Кобилянської	$ 0.50
21. Підручник для Надзірної Ради Мол. Від. СУМК	$ 7.00
22. 50-річчя здобуття громадських прав — Г. Янішевська	$ 0.75
23. Релігійні мотиви у творах Л. Українки — Н. Когуська	$ 0.50
24. Статут Союзу Українок Канади	$ 0.25
25. Твори Л. Українки (в англійській мові) — КУК	$ 7.50
26. Три сильветки — Л. Білецький	$ 1.50
27. Українська господиня (куховарські приписи, старе видання)	$ 0.50
28. Українські коляди (з нотами) — С. Яременко	$ 0.75
29. Українська жінка в хореографії — М. Пастернакова	$ 3.00
30. Чверть століття (історія СУК), тверда оправа	$ 2.50
31. Чверть століття (історія СУК), м'яка оправа	$ 1.50
32. Чарівний діямант — М. Погідний-Угорчак	$ 2.00
33. Юкраініан Ембройдери	$ 7.00
34. Юний Скоморох (п'єси для молоді)	$ 6.00
35. Я вернуся (стрілецькі оповідання) — О. Крамар	$ 0.50
36. Українські хресні імена (в англійській мові) — Р. Ґаук	$ 1.00

Також на складі маємо:

Візитівки (плейс карс) зі смолоскипом (тузин)	$ 1.00
Жетони з портретом Л. Українки	$ 0.25
Конверти з листовим папером, що на ньому смолоскип (тузин)	$ 0.75
„Смолоскип" — відзнака Союзу Українок Канади	$5.00
Срібні ложечки зі смолоскипом	$6.50

Адреса Централі:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
A25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ПРОМІНЬ

РІК XVII КВІТЕНЬ, 1976 ЧИСЛО 4

В днях світлого Воскресення

Зближаються дні найбільшого у християнському світі свята — свята Воскресення Христового. Поруч інших народів, український народ святкує свій Великдень дуже врочисто, зо всіма багатствами релігійних ритуалів та народніх звичаїв, що увійшли в традицію та набрали поетичної форми.

Готуємось і ми до тих світлих, радісних днів, що будять надії, що несуть сподівання, що викликають у серці кожної віруючої людини віру в перемогу добра над злом, світла над темрявою, що будять почування святочности, зичливости добра своїм близьким, друзям.

З'єднані ідеалами християнської любови ближнього, а зокрема ідеалами служби своєму українському народові готуємось до зустрічі цього Великодня ще й тим, що святкуватимемо його у році нашого золотого ювілею, в році 50-ліття згуртованого в Союзі Українок Канади жіноцтва. Застає нас цей Великдень у розгарі нашої творчої праці, у своїй здруженій сім'ї. Ми свідомі того, що перед нами далі стеляться тверді і далекі дороги змагань за наше буття у вільному світі і за буття нашого народу в Україні, за ріст і розвій нашої святої Церкви і за наше світле майбутнє.

Тому, хай цей Великдень буде для нас подвійно святочним. Хай у його днях міцніє наша мета, до якої змагаємо ми і цілий наш народ.

Прилучуємо наш голос, який пролунав по країнах вільного світу в обороні релігії та українських церков в окупованій ворогом християнства Україні.

У днях світлого Воскресення Христового Центральний провід Союзу Українок Канади вітає все своє членство враз з його родинами традиційним святочним привітом —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВОЇСТИНУ ВОСКРЕС!

Уляна Кравченко

ГОЛГОФТА

Вже день... вже два
ведеться явно боротьба
добра зі злом та світла з тьмою...
Ворожих сил Синедріон
про смерть Учителя рішає.
А верховіттям пальм розбуджених весною
пливе про Страсти спів-псалом...
І Юдина мара...
Прихильників трусливий гурт
і учнів розпач... Плач Петра...
Слуг фарисеїв тисячна юрба і сміх... і глум...
Руїнна чернь голодна крови
— Ісуса нам! Распни! Распни! — гукає.
Той, що бажав рабів звільнити з тьми неволі,
що світу дав закон любови,
що рідний звеличав Сіон,
засуджений на хрест — на скон...
Голгофта, місце страт
і чаші горечі самеє дно —— і Ад...
Шаліє зло, ликують темні власти
Великий тиждень — тиждень страсти...
З Голгофти, місця страт
гурт фарисеїв вертає рад.
Ликують вороги — три дні і ночі три...
У гробі припечатана невбога любов Господня!
І темний глоб обсотує тривога —
дрижить і преїсподня...
Нечайно світла сніп знімається угору понад
гріб —
лунає радісне: Воскрес!

ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА

Державний Центр Української Народньої Республіки проголосив 1976 рік — роком Головного Отамана Симона Петлюри й закликає українське громадянство масово вшанувати пам'ять незламного борця за самостійність України.

Рік Симона Петлюри мусить бути також роком посилення й активізації нашої визвольно-політичної акції у всьому світі під керівництвом ДЦ УНРеспубліки, який є переємником і носієм тих ідей, що їх на чолі збройних сил і політичною діяльністю Симон Петлюра захищав і через те згинув з рук ворога.

Такої акції вимагає від нас не тільки світла пам'ять Симона Петлюри, але й доконечна потреба дня. Вже від довгого часу в Україні проходять процеси, які виявляють, що ідеї, за які боровся і згинув Симон Петлюра і далі живі серед українського народу. Один з цих борців, який нещодавно опинився на волі виразно заявив, що тільки самостійна українська держава може забезпечити українському народові його національні, соціяльні і культурні права.

Події в Україні, заяви її передових борців виявляють єдність між прагненнями українського народу й українцями на чужині. Але ті події також накладають на нас великий і відповідальний обов'язок усіми силами допомагати та підтримувати свободолюбну боротьбу в Україні.

Це не тільки моральний обов'язок! Українці на чужині мусять дати новостворенному екзильному урядові УНРеспубліки і відповідну матеріяльну базу для того, щоб в обличчі необхідних потреб він міг розгорнути широку політичну діяльність, яка має бути скерована в таких напрямках: багатогранна інформація світу про події в Україні, про прагнення українського народу до самостійности, розкривання і поборювання фальшувань і наклепів совєтсько-російського імперіялізму, що скривається під плащиком комунізму, інтернаціоналізму, а то й навіть гуманізму. Ця широка акція вимагає від нас пожвавленої діяльности, видавання чужомовних інформаційних бюлетенів, нав'язування безпосередніх контактів з чужинецьким світом, шукання приятелів у різних країнах світу і цілого ряду інших заходів.

Здійснення цих заходів вимагає відповідних фінансових засобів, які мусить дати українська патріотична громадськість світу.

У зв'язку з тим новостворений екзильний уряд УНРеспубліки проголошує рік Симона Петлюри також роком збирання фінансових засобів на розгорнення широкої політичної діяльности. Хай не буде ні однієї українки, ні одного українця, які не склали б на цю важливу ціль своєї пожертви!

Закликаємо Товариства Прихильників УНР і Товариства Сприяння УНРаді організувати широку збіркову кампанію на ту ціль, закликаємо українські фінансові установи, інституції та організації складати свої щедрі пожертви чи то за посередництвом згаданих вище Товариств чи безпосередньо посилати чеки на Українське Інформаційне бюро в Мюнхені, Дахауерштр. 9.

Крім того екзильний уряд УНРеспубліки проголошує створення "Постійного Фонду Українського Державного Центру в екзилі ім. Симона Петлюри", доходи з якого будуть іти на надзвичайні потреби української визвольної акції під проводом Уряду УНРеспубліки.

Головним Уповноваженим для зорганізування цього Фонду іменується члена Президії УНРади майора В. Роєнка (V. Rojenko, 585 Main Street E., Hamilton, Ont., Canada), до якого просимо звертатися в цій справі. Докладніші інформації будуть подані окремо.

За екзильний уряд УНРеспубліки:

Д-р Теофіль Леонтій — Голова Уряду

Д-р Марія Бек — Заступник Голови, Ресорт закордонних справ

Володимир Біляїв — Заступник Голови

Мгр Антін Мельник — Заступник Голови, Ресорт внутрішніх справ

Д-р Антін Жуковський — Заступник Голови Ресорт зовнішньої інформації

Ген.-Хор. Василь Філанович — Ресорт військових справ

Степан Широкостеп — Ресорт фінансів

Проф. д-р Степан Чорній — Ресорт культури

Мгр Микола Липовецький — Ресорт національної координації

Мирослав Стиранка — Ресорт внутрішньої інформації

Григорій Ткаченко — Державний секретар.

Н. КОГУСЬКА

За ідеал, щастя й свободу

ДОПОВІДЬ НА СВЯТІ ГЕРОЇНЬ У ВІННІПЕҐУ 29-ГО ЛЮТОГО 1976

Це особливе свято — Свято Героїнь увійшло вже в традицію в нашім громадськім житті, набуло собі "горожанства" в наших жіночих організаціях і ми кожного року відмічуємо його у місяці лютому. Ця дата збігається також з роковинами Лесі Українки та роковинами смерти Ольги Басараб.

Чому ми називаємо цю імпрезу святом? Здавалось би, що самим словом "свято", ми окреслюємо якусь радісну дату, якусь важливу подію в житті нашого народу, якісь історичні роковини, як, напр., день проголошення Української Державности 22 січня, або роковини Першого Листопада, чи навіть свято День Матері, тоді, коли Свято Героїнь своїм змістом пригадує нам страждання людей, самовідречення, а навіть жертви життя в ім'я якоїсь правди.

Поки відповісти на перше питання, вслід за ним поставимо друге — що таке героїзм? Ставимо це питання тому, що останніми десятиліттями, а головно в сучасній Україні слово героїзм прибрало цілком інший зміст. Там "герой соціялістичної праці Марина Василівна — трактористка", або герой котрогось "колгоспу Олена Іванівна — доярка", які не мають ніякого відношення до розуміння героїзму. Спинились ми над тим словом, щоб його чітко окреслити та відділити від баламутних понять, бо що винна та бідна доярка, якій надали це почесне звання для визиску у будові соціялізму?

Щоб дати конкретний образ героїзму ми повернемось до нашої літератури, а в ній знайдемо величні і вірні образи героїчних подвигів людини, а зокрема жінки.

Ось, наприклад, поема Лесі Українки "Грішниця" змальовує нам героїню - ідеалістку. Війна в країні. Ворожі війська вдираються і облягають край. Молодь організується, спішить на оборону. Палають у воєнній пожежі міста і села. І ось молода дівчина з нараженням власного життя спішить також на поміч. Вона скрадається у темряві ночі, щоб ніким не помічена підложити міну під замок, в якім розсташувався головний ворожий штаб. І хоч замір її не вдався і вона поранена вибухом лежить у шпиталі та веде розмову із сестрою монахинею.

Монахиня переконує дівчину про гріх, який вона вчинила, що Христос вчив любити ворогів своїх, пригадує їй про кару, що її жде, а ця відповідає:

"Гадаєш ти, що я боюся суду?
Запевно гидко до гадюк попасти
Та я їх не боюсь. Суд не страшний для мене".

І хоч дівчина ця, вона ж і безіменна героїня знає, що її жде кара смерти з рук ворога і коли черниця благає її покаятись перед смертю бо вона вчинила гріх перед Богом, дівчина відповідає:

"Ні, каяття вважала б я за гріх!
Дарма, нехай умру, та думка не умре!"

Отже тут героїня йшла боротись не за своє особисте щастя, а *за ідеал, за щастя і свободу рідного краю,* бо в її розумінні свобода є найбільшим щастям людини, тому йшла вона на захист волі свого народу, за безсмертність своєї думки. Вона не хотіла бачити своєї країни і народу поневоленими, бо бачила також,

"що хто хиливсь найнижче,
того топтали люди і коні".

І закінчується поема такими рядками із Святого Письма:

"Ніхто немає більшої любови,
Як той, хто душу поклада за друзів."

До речі варто зробити тут замітку, що ми дуже часто у наших рефератах чи доповідях на Святі Героїнь ставимо в число наших героїнь Лесю Українку, поетесу України. Леся Українка, коли б жила, напевно заперечила б себе в ролі героїні. Лесю Українку сюди треба вводити з позицій поета драматурга. Вона у своїх драмах створила міт героїзму жінки ідеалісти, як ніхто досі.

Візьмім таку драматичну поему як "Одержима". Меріям, молоду, вродливу жінку полонив своєю наукою Месія Христос. Меріям тижнями просиджує з паломниками, в товпах народу, що ходять за Христом, а всеодно вона не може погодити Його науки, щоб "любити ворогів своїх". Вона знає, що вороги слідкують за Ним, що Він має умерти за них

і коли в розмові з Месією вона проклинає Його ворогів, Він каже:

"Не проклинай, вертається прокляття на того, хто сказав його".

А Міріям відповідає:

"Нехай! Я знаю це, проклята я навіки,
бо я любить не вмію ворогів.
О, кожний тихий усміх фарисея
для мене гірш від скорпіона злого.
Мені бридка не так сама отрута,
як все оте гнучке підступне тіло.
Я вся тремчу, коли його побачу.
В моїх очах я чую зброї полиск,
в моїх речах я чую зброї брязкіт,
так, я узброєна в свою ненависть,
як вартовий коло царської брами..."

Подібний до цього образу героїчної жінки виводить Леся Українка в драматичнім етюді "Йоганна жінка Хусова". Йоганна, дружина високого римського патриція, який належить до найзапекліших ненависників християнства, вважає кожного, хто вірить у Христа найбільшим зрадником Риму, а його жінка Йоганна потай від чоловіка, заслухана в науку Месії була навіть при Його розп'ятті, невимовно страждає за Месію і важко в самоті переживає Його смерть. З того випливає глибокий трагізм людини за ідеал, за святість зріктися розкошів, багатства, а навіть іти на смерть, коли треба.

Будуть тут такі і подібні постаті у драмі "Руфін і Пресціла", "Бояриня" і кожна з них у свій спосіб стає перед нами у своїй героїчній поставі, зустрічаючи проблеми доби та ситуацій.

А хто не читав чудової повісті "Захар Беркут" Івана Франка, в якій молоденька героїня, боярська дочка, закохана у селянського сина, стає поруч нього до боротьби з татарською навалою, в якій також по стороні ворога є її батько боярин.

Трильогія Мазепи Богдана Лепкого оповідає нам про жінок, які на валах міста Батурина, поруч чоловіків воїнів із зброєю в руках відбивали ворожі наступи.

І так впродовж нашої цілої історії проходять перед нами героїчні постатті і з часів княжої Русі, і з часів козаччини. Це довга низка імен і прізвищ, які пішли на героїчні подвиги, які боролись в ім'я інших.

У нашім розумінні героїзм є той, що пов'язаний з певними ідеалами. Великим національним ідеалістом був Тарас Шевченко. Хоч він і мав багато друзів - однодумців, але на шлях ідеаліста він ступив сам один. Його найвищим ідеалом було стати на захист свого народу, який в нужді і безправстві терпів панщину. Шевченко засудив систему самодержавства, визиску і безправ'я. З-під попелу руїн, Шевченко, своїм огненим словом, видобув невидимі "державні клейноди", він пробудив український народ до думки і боротьби за своє державне життя і за це заплатив 10 роками неволі на засланні та передчасною смертю.

І тому наша сьогоднішня імпреза, наше Свято Героїнь це вияв пошани пам'яті тих жінок-ідеалісток, які свідомо вийшли на дорогу посвяти, на дорогу добровільної служби своєму народові. І ось в цій дорозі довелось їм зіткнутись з ворогом, зазнати терпінь фізичних і моральних, а деяким і умерти з рук того чи іншого ворога. Горе наше ще й в тім, що не один у нас ворог державницьких змагань, а кілька.

Доля так схотіла, що Україна знаходилась під окупацією одного, або другого ворога — то Польща, то Московія простягають свою загребущу руку по добро України, а народ наш у постійній боротьбі за своє державне життя, за право на своїй власній землі і в тій борні, чи то в часах війни, чи в мирні часи виростають серед народу провідні одиниці з почуттям національної достойности та виходять на захист інтересів свого народу.

А саме Свято Героїнь це символ. В нім поєднано велике число українських жінок, які в різних часах упродовж нашої тисячолітньої історії зробили певний вклад у культурний і державний розвиток нашого народу. Певне число з них часто падало жертвою чужого панування над нашим народом. Одні умирали на полі бою, інші захоплені підпільною організаційною роботою, засідали на лавах підсудних, зазнавали зневаги від "власть імущих", принимали вироки на роки тюрми або заслання, як, наприклад, Софія Русофа, як була постійно то під надзором поліції, то в тюрмі і навіть її наймолодший син Юрій народився в тюрмі.

Перечислювати імена тих жінок було б фізично неможливо. Тому згадаємо сьогодні побіжно героїнь нашого XX століття, які вийшли з народу, які з'явились у гарячий час національного відродження, жінок з державницьким світоглядом, які жили і сьогодні жи-

вуть епохою другої половини XX століття.

Отже новіші часи нашої історії. Велика національна революція в роках 1917-1923 видвигнула багато наших героїнь, з подивугідною відвагою, хоробрістю, розумом і чином.

В тих часах українська жінка, а особливо українська молодь вмирала на полі бою, вмирала в льохах денікінських контррозвідок, в льохах Черезвичайки. Цікаву характеристику таких героїнь дає письменник Федір Дудко у творі "Дівчата одчайдушних днів".

Серед жінок повстанців у розвідчій службі відомі такі жіночі постаті як Галина Орлівна, Марія Соколовська, Олександра Гамалія, Ю. Лисогорова, Віра Бабенко, Віра Матвіїва, Неоніла Русіян, Наталя Максимцева, Пріська Варава. Були інші, які несли військову службу, як у Січових Стрільцях хорунжий Олена Степанівна та інші. Чимало було в тих часах медсестер, які в польових шпиталях, а часто на полях бою рятували поранених вояків.

Після національної революції почались інші сторінки в історії нашого народу. Порізана кордонами Україна не скорилась, не заснула, вона відійшла у глибоке підпілля. На Західню Україну положила свою загребущу руку панська Польща зі своїми посадниками і брутальним нищенням українських установ. Почалась боротьба з підпілля, гнівна і розпучлива, в якій впала жертвою Ольга Басараб — замучена у тюремній келії польськими жандармами. Внедовзі по цім польська влада засудила на кару смерти Білаша і Данилишина, що широким відгомоном відбилось по цілому світі.

По другім боці кордону, в так званій Українській Радянській Соціялістичній Республіці, під владою большевицького правління почались репресії, нагінка на українське життя, з чого широко відомий у 1930 році процес СВУ, на якім з повною свідомістю своїх прав на лаві підсудних була відома письменниця Людмила Старицька - Черняхівська, яка хоч тоді увійшла тюрми, та не увійшла "опіки" ворога, а була розстріляна разом з своєю сестрою Оксаною Стешенко під час другої світової війни в Києві большевиками.

Доба останньої чи другої світової війни привела на землі України ще одного ворога окупанта — Німеччину. Гітлер також заявив свої права на чужі землі. За часів його панування в Україні, хоч і дуже коротке, згинуло багато чоловіків і жінок, тих безіменних героїв і героїнь. Пам'ять зберегла нам такі видатні постаті жінок, як Харитя Кононенко, науковець і громадський діяч, видатна поетеса Олена Теліга. Харитю Кононенко розстріляли німці на Волині, а О. Телігу в Києві. Одна і друга, умираючи зберегли перед обличчям ворога притомність духа, достойність української жінки героїні і віру у свою державницьку ідею.

Перейдімо тепер на хвилинку до так званої, легендарної Української Повстанської Армії, чи як вкоротці кажемо — УПА. Хто з нас має візію заглянути в найглибші кутики душі переживань тих людей і тієї доби? Вони йшли — одні свідомо, інші спонтанно, змагались, падали й умирали в лісах, гонені двома ворогами на власній землі. Якої більшої драми можна сподіватися? Ні один народ у світі не має подібної історії.

Данило Шумук, один з повстанців, а сьогоднішній дисидент у большевицьких засланських таборах Мордовії у своїх спогадах "За східнім обрієм" дає, хоч і короткі відомости про жінок в УПА, то навіть їх прізвищ не подає. Це були Катрі, Зіни, Марини, Наталки, Ліди, Славки, або прямо дівчата — безіменні героїні українки, які завжди, в кожний час, з'являються, відходять і лишають за собою легенду неповторних Жаннів Д'Арк, тих Дуткових "дівчат одчайдушних днів".

Ідеалізм і героїзм це два рідні брати. І не кажім того, що хтось добровільно йде на смерть. Дехто має таке розуміння, що найбільшим щастям є вмерти за Україну. Після нашого розуміння найбільшим щастям є жити для України. Героїчні чини проявляються тоді, коли людина ігнорує небезпекою і кидається, щоб рятувати побратима, подати руку помочі сестрі, приятелеві чи народній справі і часто в такій нерівній боротьбі доводиться, як то кажуть, або пан, або пропав.

Ідеалізм. Його зміст вабить до себе найшляхетніші натури. Якось то поетеса Зоя Когут, таки тут у Вінніпегу під час читання своїх віршів, між іншим, висловилась в такім сенсі: "Воїстину живемо в добі великого ідеалізму, коли Україна має таких Валентинів Морозів".

І справді, одним з найяскравіших доказів сучасного ідеалізму це Валентин Мороз, якого 140 денна голодівка, як його одинока зброя проти насилля зрушила сумління світу. Ва-

лентин Мороз ідеаліст. Його героїчний вчинок, його терпіння фізичні і моральні це його домагання у народів світу, мовляв — що ж сталось з формулою Прав Людини і народів? Валентин Мороз і всі ті, що разом з ним.

Валентин Мороз не один. Сьогодні їх багато в Україні, тих послідовників Шевченка, що караються, але не каються — чоловіків і жінок, хоч і замучених але не скорених, які далі прямують у своїм святім ідеалізмі по тернах, терплять і вірять у свою народню правду.

У грудні 1970 року у Києві відбувався похорон художниці Алли Горської, героїні, яку спіткала найбільш трагічна доля. Вона впала жертвою страшного в історії людства злочину — була замордована з рук скритого ворога України. Вона була одною з тих, що не побоялись виступати в обороні суджених політичних в'язнів — своїх друзів — Валентина Мороза, Караванського. Це вона назвала В. Мороза "Квіткою серед снігів". Всі її друзі це культурні діячі шестидесятники. Вони засвідчили її героїзм під час похорону написом, який був уміщений серед квітів з барвінку і калини:

> «Світлим добрим духом вона пройшла між нами з вірністю неофіта, що раптом знайшов землю і віру предків. Слава людині художниці, що була для нас втіленням мужности, сумління і рідкої відданости людям.»

Євген Сверстюк, один з сьогоднішніх політичних в'язнів Мордовських таборів "На могилу Алли Горської" між іншим у прощальнім надмогильним слові сказав таке:

« Нема Алли Горської. Німотно, темно і незрозуміло. І вривається до свідомости тоскним розпачем — не буде, ніколи вже не буде з нами... Наче темна завіса спадає на сонце.

Але я знаю — Алли не може не бути. Її духової сили й енергії. Її соняшної усмішки і по-материнському уважного погляду глибокої спільности. Вона живе у всьому. Людина, якій особисто ніколи нічого не треба — вона не може відійти в небуття. Алла є — вона незмінно присутня завжди там, де комусь горе, нещастя, біля бездомних і бездольних, де можна підставити своє дуже плече...

Виразне радісне обличчя Алли несе з собою свято. А її сміх підноситься над усім так само, як і її велична вродлива постать височіє і біліє у будьякій численній юрбі. І завжди знаєш, що в її душі світиться якась фанатично віддана любов до всього доброго, чесного і порядного...

Нині перед її могилою, над прірвою вічности, осипаються всі хитро-убогі споруди, нагромаджені під її ногами, і ми, нарешті стаємо перед неперехідною правдою, до якої вона безоглядно йшла в житті і в мистецтві, гордо відкинувши гладенькі дороги напівправд, які допомогли б їй давно утвердитися на виставах мистецьких досягнень...

Трагічний талант, вона йшла до трагічної правди, крізь жах якої наче далекі зорі просвічують сніжно-білий ідеал десь у материнській постаті, що дужими руками прагне захистити свою дитину і наче лебединими крилами відгортає віття калини.»

Це вибрані цитати з надмогильної промови Євгена Сверстюка.

Інший поет Василь Стус присвятив вірш "Пам'яті Алли Горської" такого змісту:

Ярій душе. Ярій і не ридай.
У білій стужі сонце України.
А ти шукай — червону тінь калини,
на чорних водах тінь її шукай,

де горстка нас. Малесенька топта.
Лиш для молитов і сподівання.
Усім нам смерть судилася зарання.
Бо малинова кров — така ж крута,

вона така ж терпка, як в наших жилах.
У сивій заверюсі голосінь
ці грона болю, що падуть в глибінь,
безсмертною бідою окошились.

Спинились ми трошки довше над постаттю Алли Горської, про яку ще мало знає ширший світ. Вона ж бо одна з тих найсучасніших, які падають передчасно під тягарем чужого і жорстокого панування на землях України.

У минулім, так званім Міжнароднім році жінки, ми багато писали, подавали інформації про теперішніх жінок героїнь, про тих, що на засланнях, про тих, що сидять у тюрмах, що поділяють ідеалізм своїх чоловіків і тих, що самостійно працюють для добра людства. Не будемо вичислювати їх прізвищ, однаково всіх не включимо у наш список. Тому хай вони будуть сучасними героїнями, яких прізвища зливаємо в один моноліт сучасної української героїні страдниці, що стає на захист свого народу і його свободи. Таким героїням нашим обов'язком є помагати.

Закінчуючи нашу коротку доповідь, дозволю собі поставити питання: Чи знаходяться серед українського жіноцтва в Канаді героїчні індивідуальности, чи героїчні чини взагалі? Щоб відповісти на таке питання, треба сказати, що героїзм не завжди мусить кінчитись смертю і має свої різні форми.

Сьогодні українська жінка в Канаді, ця, що живе інтересами свого суспільства, що цікавиться і віддає свій час і працю для громади — для свого народу, це також свого роду героїзм, одначе, буде більш влучно, коли замінимо його словом ідеалізм.

Наше сьогоднішнє Свято Героїнь зорганізоване людьми ідеалістами, які з посвятою свого часу для народньої справи, для виховання майбутнього суспільства невпинно прямують вперед. На таких імпрезах як ця, виростають кадри нових молодих робітників народніх.

Україна сьогодні, більш як коли, потребує нас, нашої посвяти, нашого ідеалізму, нашої віри у відродження української держави, а в ній вільного життя нашого народу.

НАШ ЛІТОПИС – 1926-1976

Громадський або організаційний рух серед українського жіноцтва в Канаді почався досить вчасно і сягає кілька років перед тим, поки оформився в першу центральну організацію — Союз Українок Канади в 1926 році.

Перші кроки в цім напрямі були зроблені за посередництвом преси. І цікаво, що авторами, які обговорювали питання і потреби жіночої організації були самі жінки, або дівчата.

І так на сторінках »Українського Голосу« в 1919 році, у довшій статті Наталки Б. (повного прізвища не подано) з Вінніпегу читаємо:

« Ми, українське жіноцтво, так довго будемо без значення, як довго не будемо мати сильної української жіночої організації . . .

Нам треба брати участь у публичнім і просвітнім житті разом і поруч з мужчинами. Було б найкраще про організацію нашу поговорити на Всеукраїнському Народному Зїзді, який відбудеться у Вінніпегу в днях 25 і 26 листопада (1919 — Н.К.), а кому вигідніше до Саскатуну, чи Едмонтону. Там започаткуємо Союз Українського Жіноцтва . . . »

Активну діяльність проявило місцеве жіноче товариство в Етелберт, Ман., яке опісля стало одним з передових відділів Союзу Українок Канади. Провід там давала Анастасія Григорчук (вже покійна). З-під її пера появилось кілька цінних статтей - закликів організуватись в жіночі товариства.

« Ціллю Товариства — писала А. Григорчук — є, щоб українські жінки в Канаді просвічувались і робили народню роботу разом з мужчинами, а найголовніше, щоб не допускали до асиміляції нашого молодого цвіту, одначе, щоб таке патріотичне товариство брало участь у всякій народній роботі . . . »

Українське Жіноче Товариство в Келд, Ман. (відоме опісля як відділ Союзу Українок в Косів) засноване 15 травня 1921 року, секретарка Марія Кордяк між іншим пише:

« Нам, жінкам, треба зрозуміти, що ми є в молодій країні і від нашої роботи буде залежати і будучність Канади, яка бажає, щоб ми своїх гарних і здорових прикмет, які ми привезли з краю не губили, але зберігали для загального добра. Щастя Канади не вимагає, щоб ми гарну народню чи церковну пісню губили, штуку вишивання чи мережання занедбували, щоб ми все своє добре плекали та дітей своїх вчили . . . »

Кинуті раніше думки про потреби і цілі жіночої організації в Канаді набирали вагомости. Подибуємо прізвища жінок, які дописували цікаві статті та обговорювали різні громадські питання як А. Гняздовська, Анна Пруська, Тетяна Кройтор.

Рік 1923 наблизив українське жіноцтво до реалізації нуртуючих думок і планів, коли в м. Саскатуні, дня 23 вересня відбулись основуючі Збори жіночого товариства, яке опісля стало першим відділом Союзу Українок Канади. До управи цього товариства увійшли: Савеля Стечишин — голова, панна Бачинська — заступниця, Т. Кройтор — секретарка, панна Грищук — заст. секретарки, пані Ведмедик — касирка.

Люди тисячу разів більше клопочуться нагромаджуванням багатства ніж збагачуванням свого розуму, а для щастя людини важніше те, що в людині, ніж те, що з людини.

Шопенаур

МИСТЕЦЬКА ШКОЛА В БЕНФ ЗАПОЧАТКОВУЄ КУРСИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Мистецька Школа в Бенф, Альберта започатковує курси українського народного декоративного мистецтва, при співпраці головного Музею Союзу Українок Канади в Саскатуні, Саск., та Філії Музею в Едмонтоні, Альберта. Перші два курси відбудуться в днях 16—26 серпня 1976 в приміщенні Бенф Центру. Центр Мистецької Школи в Бенф за довгі роки свого існування, виробив повну програму навчання і провадить мистецькі курси на високому та професійному рівні діяльности. Започаткування українських мистецьких курсів у цьому році є позитивним кроком в дальшій розбудові нашого культурного життя в Канаді.

КУРСИ ТА ТЕМАТИЧНИЙ РОЗКЛАД

Два семінари - курси на теми: *"ВИШИВКИ"* і *"ТКАНИНИ"*.

Два двотижневі курси будуть переведені на високому рівні для учасників з середньо-розвиненим знанням предмету.

Ціллю навчання цих двох кляс є показати основні особливості української вишивки та тканини — символічні мотиви, елементи орнаментики, техніку, кольорит, рослинне фарбування, обласні розподіли і притаманні оздоблювання та застосування мистецьких форм до сучасних потреб.

Семінар включатиме практичні лекції, виставки взірцевих експонатів та дослідних матеріялів для кращого вивчення даних ділянок, і доповнятиметься прозирками, зоровими тасьмами та практичними демонстраціями.

Кожна кляса триватиме щонайменше 25 годин тижнево, від понеділка до п'ятниці включно, лекції ранками, а робітний семінар після полудня. Від суботи до понеділка та вечорами робітні кімнати відкриті, і бажаючі курсанти зможуть продовжувати практичні курси та працю.

Число учасників обмежене до 15 осіб на кожний курс.

Передбачується подібні курси на будуче з інших предметів прикладного мистецтва, як — різьба, кераміка, писанки, вибійка, коли буде зацікавлення і повна підтримка загалу до такої поважної справи.

ІНСТРУКТОРИ КУРСІВ

Кваліфіковані та авторитетні особи, знавці в ділянці свого предмету, які переводили публічні курси в минулому.

На курсі ВИШИВАННЯ, викладатимуть пані Оля Семчук з Едмонтону і пані Ангелина Павлик з Вінніпегу.

На курсі ТКАННЯ, викладатимуть пані Розина Драган з Саскатуну і пані Петруся Пелех - Олсен з Вікторії Б. К.

УМОВИ ПРИЙНЯТТЯ

Курс ткання відкритий для осіб, що мають основне знання звичайної техніки ткацтва (намотування звичайних ткацьких верстатів), — специфічне знання про українські тканини не обов'язкове — дослідження та вивчення традиційних форм входить у курс.

Курс вишивання відкритий для осіб з початкуючим та середньо - розвиненим знанням предмету — специфічне знання всіх технік вишивання не обов'язкове.

ВПИСОВІ АПЛІКАЦІЇ

Оплата за один курс: $100.00 (дво-тижневий) кошта встановлені Центром Мистецтва в Бенф.

Плата за матеріяли: $50.00 (приблизно — за ткацькі та вишивкові матеріяли, роздавні листки).

Аплікації висилати впрост на адресу головного Музею Союзу Українок Канади, не пізніше як 1 травня 1976 р.

Висилаючи аплікацію треба подати подрібні інформації щодо студій, вишколу, діяльности, рівночасно включаючи зразок або знимку своєї рукодільної роботи, якщо можливо.

Коли б прибуло більше аплікацій як призначене число на курс, вирішальний голос будуть мати інструктори даних курсів.

Прийняті курсанти будуть повідомлені не пізніше як 28 травня 1976 (виїмково цього року).

ПРИМІЩЕННЯ НА КУРСИ

Можна набути на кемпусі Центру або в самому місті Бенф.

Оплата на кемпусі коштує від $12.00 до $18.00 денно, що включає кімнату й харчування.

СТИПЕНДІЯ ДАРІЇ ЯНДИ

Дві стипендії — кожна в сумі $100.00, визначена для кваліфікованої особи для обидвох курсів навчання в 1976 році.

Аплікації приймається до 1 травня 1976 (після поштової печатки).

Пані Дарія Янда - МкМалин з Едмонтону, довголітня і визначна громадська діячка, письменниця, одна з основниць Союзу Українок Канади та членка управи Музейної Філії в Едмонтоні, ініціяторка започаткування цих курсів в Бенф Центрі, зложила додаткових $1,200.00 на стипендії в Мистецькій Школі Бенф Центрі з чого відсотки мають бути призначені та зужиті на дальші стипендії починаючи в 1977 році для кваліфікованих аплікантів на курси українського мистецтва.

За дальшими інформаціями та аплікаційними формами просимо звертатись прямо на адресу:

Ukrainian Arts & Crafts Museum
1240 Temperance Street
Saskatoon, Sask. S7N 0P1
Tel: (306) 242-0429

За аплікаційними формами на інші стипендії вдаватись прямо на адресу Бенф Школи (внесок не пізніше як 31 березня 1976):

THE BANFF CENTRE

Box 1020
Banff, Alberta T0L 0C0

ПОЖЕРТВИ НА БУДОВУ МУЗЕЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Анна Підручна — Вегревил, Алта.	$ 100.00
Софія Гриник — Едмонтон (в пам'ять свого мужа Петра)	100.00
Василь Підручний — Едмонтон	100.00
Надіне Мк-Доналд — Келґарі, Алта.	50.00
Марія Токарик — Оттава	100.00
Відділ ім. Лесі Українки — Оттава	200.00
Відділ ім. Св. Анни — Вест Гілл, Онт.	75.00
Ґ. Панчук — Монтреал	100.00
Галина Сенишин — Монтреал	25.00
Анастасія Бабляк — Вердун, Квебек, Квебек	25.00
Катерина Сосницька — Росемонт, Квебек	20.00
Стефанія Еліка — Ст. Ламберт, Квебек	10.00
Агафія Барановська — Монтреал	10.00
Михайліна Нємий — Ст. Мішел, Квебек (в пам'ять свого мужа Петра)	10.00
Марія Бучак — Монтреал	10.00
Оксана Радченко — Ст. Мішел, Квебек	10.00
А. Векарчук — Монтреал	10.00
Клавдія Гарбуз — Монтреал	5.00
Стефанія Мединські — Монтреал	5.00
Відділ ім. О. Пчілки — Йорктон, Саск.	1,000.00
Відділ ім. Княгині Ольги — Принс Алберт, Саск.	200.00
Відділ ім. С. Русової — Кемсек, Саск.	100.00
Відділ ім. О. Басарабової — Ґлеслин, Саск.	50.00
Відділ ім. Хариті Кононенко — Блейн Лейк, Саск.	40.00
Варвара Катеринич — Саскатун	300.00
П-во Никола Лабюки — Канора, Саск.	200.00
Павліна Хомин — Саскатун	150.00
Анна Папіш — Саскатун	100.00
Галина Гнатюк — Саскатун	100.00
Анна Ковалишин — Саскатун	50.00
Володимир і Марія Войціховські — Саскатун	30.00
Анна Тріщук — Саскатун	40.00
Анна Янов — Саскатун	100.00
Місійний Округ Давфин, Ман.	25.00

Повторюємо дар, що був проголошений в ч. 3. Правильно має бути:

Анна Скоробогач — Саскатун (раніше $500.00)	500.00

Дальші пожертви виписувати так:

U.W.A.C. MUSEUM FOUNDATION FUND
1240 Temperance St.
Saskatoon, Sask. S7N 0P1

З нагоди відзначення 25-ліття подружнього життя

СТЕФАНІЇ і МИРОСЛАВА ВИПРУКІВ

вони складають на »Промінь« $20.00, а родичі — Марія і Степан Байдак—$5.00.

Ля Саль, Кве.

ВСЕКАНАДСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ БАГАТОКУЛЬТУРНОСТИ

відбулась в Оттаві 13—15 лютого 1976

При участи 550 запрошених представників різних етнічних груп Канади в днях 13 до 15 лютого ц. р. відбуто в Оттаві Другу Всеканадську Конференцію Багатокультурности. Цю важливу конференцію відбуто з ініціятиви федерального міністра Багатокультурности під спонзоруванням Канадської Консультативної Ради Багатокультурности, до складу якої від українців входять: д-р П. А. Кондра, д-р Стефанія Потоцька, д-р М. Р. Лупул, проф. В. Тарнопольський, М. Плавюк і д-р Р. Олійник.

Крім вищеназваних в цій важливій конференції взяли участь від Комітету Українців Канади: д-р С. Радчук, д-р І. Глинка і д-р С. Я. Кальба, а від Провінційних Рад: С. Фроляк — Торонто і І. Брода — Едмонтон, та декілька представників українського студентства на чолі з Шілою Слободзян, головою СУСК. Крім того учасниками конференції були представники української преси і ті українці, яких запрошено до участи з уваги на їх позиції у федеральному і провінційних урядах. Журнал »Промінь«, офіціоз Союзу Українок Канади репрезентувала ред. Наталя Когуська.

Предметом нарад конференції були справи: збереження етнічних мов, опінія про політику багатокультурности більшости канадського суспільства, відношення до цієї політики англомовної і франкомовної груп в Канаді і справа етнічної багатокультурности з точки погляду опінії амриканців у ЗСА. Найважнішим успіхом цієї всеканадської конференції було слово міністра багатокультурности дост. Дж. Мунро виголошене на бенкеті, в якому він офіційно ствердив, що принципи політики багатокультурности з 1971 року будуть всі затримані в силі на найближчий час.

Дещо про народні вірування і звичаї

Пише нам читачка, що її було б цікаво читати у »Промені« дещо про наші народні звичаї, пов'язані з релігійними святами, як свято Андрея, Маланка й як справді такі "забави" відбуваються.

Щоб можна було говорити про народні звичаї, мусимо найперше сказати, що не всі народні звичаї пов'язані з релігійними ритуалами. З деякими звичаями в минулому християнська церква не згоджувалась, виступала проти, а інші перетворювались в народню творчість, фолкльор, як, напр., гагілки коло церкви на Великдень, хороводи, свято Андрея, Маланка, свято Купала та інші ... Історія записала нам велике багатство таких народніх витворів, яких початок сягає в далекі часи сивої давнини, записала леґенди, вірування, віщування, і лише дещо з того можна вибрати, яке відповідало б нашим часам та нашому життю, коли б, напр., ми хотіли улаштувати для молоді свято Андрея.

Тому, що наближається Великдень, подаємо дещо з книжки "Звичаї нашого народу" Олекси Воропая. І хоч Великодні звичаї — це дуже широка тема і має цілий цикль різних дій, подаємо чисто народний витвір:

ВЕЛИКОДНИЙ ПОНЕДІЛОК

« У великодний понеділок селяни ходять одні до одного христосуються і обмінюються писанками. Цей день називається волочільним. Ходять з поздоровленням (переважно діти) до рідних, повитух, знайомих, священиків, приносячи в дарунок "волочільне", що складається звичайно з пшеничного колача і кількох крашанок. [1]

« ... се властиво було, може, найбільш людське, гуманне, соціяльне свято цілого річного кругу — се обопільне обдарування "дорою" (сей грецький термін досі живе місцями) зв'язане з виявом зичливости і всяких добрих почувань до "всього миру" ... [2]

Такі діти називаються "христосувальники", а подекуди збереглася стариша назва — "волочебники". Подарунок, що його волочебники одержують, називається "волочільне", або "волочебне". Така назва існує, чи колись існувала не тільки в нас, українців, а й в білорусів, поляків, литовців.

Найстаріша згадка про волочебників стосується до XVI століття: Іван з Вишні у своїй проповіді гостро нападає цей звичай, як на поганський.

Імовірно, що в наслідок нападів з боку церкви цей, такий цікавий звичай у нас здрібнів і став дитячим христосуванням . . .

На Гуцульщині волочільний пронеділок — це днина, в яку парубки мають придивитись обстановам домашнім та наобзорити дівки на сватання (обзорини). Газдині справляють у велике пущення у себе вечорниці, на які сходяться парубки і дівчата танцювати; кожний парубок, що з котроюсь дівчиною потанцював, має від неї у великодні свята дістати писанку. За тими писанками ходять - волочаться парубки від хати до хати, відки і цей день називається волочільний понеділок. Писанками тими обмінюються парубки між собою, як стрічаються на дорозі, при чім один промовляє до другого: "Поможи нам, Господи, абих сі виділи так на тім світі, як тут сі видимо". [3]

На Слобожанщині другий день Великодня називається днем Богородиці; існує звичай роздавати в цей день милостиню.

Великодній понеділок називається ще "обливаним понеділком", бо в той день, за стародавнім звичаєм хлопці обливають дівчат водою або — це вже нова мода — перфумами.

На Поділлі звичаї обливати дівчат водою у великий понеділок зберігся й досі. В кожному разі до останньої війни цей звичай можна було спостерігати майже в усіх селах Вінничини, Кам'янечини та в Галичині.

На Гуцульщині дівчата того дня дають парубкам галунки (крашанки) і писанки.

Обливати когось або самого себе водою на Великодному тижні — це стародавній звичай, що стоїть у зв'язку з весняним очищенням водою. Цей звичай існує, або донедавна існував і в інших европейських народів . . .

Цілком імовірно, що звичаї обливатися водою, та ще й біля річки, як гуцулів, з метою "очищення" прийшов до нас із стародавнього Риму через західньоевропейські краї. Очевидно, що цей звичай трактувався — і у нас, і на Заході — як поганський. Доказом цього, як і в багатьох інших випадках, є протести з боку християнської церкви. »

---

[1] Чубинський, III, ст. 24.
[2] М. Грушевський, I, ст. 177.
[3] Там же.

СВЯТОЧНІ ПРИВІТАННЯ НА ДЕНЬ МАТЕРІ

Ви напевно схочете привітати свою маму і для неї це буде велика приємність, коли зробите це почерез журнал »Промінь«.

Ми відведемо цілу сторінку в журналі під назвою "Квітка для моєї мами". Таке привітання буде в кількох рядках — треба подати ім'я і прізвище мами, місцевість де вона живе, ваше прізвище і скромна жертва на журнал.

Коли ваша мама вже покійна то так само вшануємо її згадкою "нев'янучим вінком" в м. травні в День Матері.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Управа Українського Товариства Взаїмної Помочі повідомляє адміністрацію »Променя«, що вона готова заплатити передплату нашого журнала для старечого дому чи пансіону там, де нема нашого часопису. Отже, коли б хто знав або бажав, щоб такий Дім для Старших Громадян потребував наш журнал, то просимо написати до Головної Управи Товариства, подаючи адресу, передплату, назву часопису і т. д. Треба писати на адресу:

Ukrainian Fraternal Society of Canada
Box 3512, Winnipeg, Man. R2W 3R4

Адміністрація

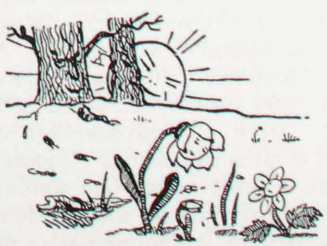

Уляна Кравченко

СПОГАДИ УЧИТЕЛЬКИ

(Продовження)

— Ви так допитуєтесь, як пишеться, так просите, неначе перепису на тістечка, скільки унцій чого дати, щоб удались. Листи не вдаються Вам, бо кажете, що нареченого не любите. А тут і до того, щоб удався лист, і до написання літературного твору, і до осягнення щастя в житті потрібна щирість почування. Коли в серці є багатство чуття, то знайдеться і спосіб передати це чуття другому серцю. Теорію, як писати новелі чи вірші, так коротенько викласти трудно. Якщо це Вас цікавить, присвятимо і на те години, але все-таки найважніше для письменника — це чуття. Формою легше заволодіти. Тепер на форму менше зважається. Писати, що і як бачимо та що в тій хвилині відчуваємо, а твір буде добрий. Таке гасло проголошує тепер громада молодих незалежних літератів.

Але я ще ні від мами, ні від Вас не довідалася, що Ви досі студіювали і що тепер раді б Ви собі засвоїти з оглядy на майбутнє ваше життя.

— Хочу бути великою дамою. Ми з мамою гадаємо, що я науки не потребую. Через те радо читаю книжки, з котрих можна навчитися тону дам. З романа з життя аристократії більше можна скористати, як із підручників, які мама все спроваджує. "Нове універсальне уміння жити" (французьке). Наречений після докторату візьме службу при залізниці, — тут аванс запевнений і скорий, — можу бути директоровою крайових залізниць. Нашу історію знаю з "Вечорів під липою" (польське), про Терпсіхору і всі Грації знаю. Мама все каже, що я дуже вчена.

Панночка відчинила шафи з книжками, хвалиться, яка в них велика бібліотека.

Беру в руки книжки. Тут передовсім у зшитках, брошурах усе з видання Борна: "Симона і Марія, або котяче ок'о', "Княжна Сирена, або таємниця кардинала", "Адріяна", "Ізабела", "Мар'яна", "Бліда графиня", "Ян Собеський, або сліпа невільниця з Шираза" (польське) ... і т. п. багатонадійні заголовки книжок. Я бачила ці зшитки в руках служанки-покоївки в домі вуйка. Це книжки, повісті, що з літеартурою не мають нічого спільного, не мають навіть примітивних літературних вимог. Сенсаційні екзотично реклямові романи, але молоді читачки як почнуть увечері читати, кінчать світанком. Сам заголовок приносить відразу й отупіння; та покоївки, швачки, візники видирають собі ці книжки з рук. Засмічення літератури ... Тайна успіху тих романів — це низький умовий рівень людей.

— Хто ці книжки читає?

— Мама і я. Я мала тільки дванадцять літ, як зачала ці книжки читати. Вони дуже мене вражали, і я при читанні "Сліпої невільниці" раз зомліла. Сильніших вражень від тоді не находжу, хоч Борн у своїх виданнях багатий на криваві сцени, хоч маємо романи Габоріо, Ежена Сю і Феваля.

Література кримінальна дає мені найбільше вдоволення, і я, йдучи спати, мушу перечитати щось із кровавих сцен, як не з романів, то щось із щоденників про процеси за убивства читаю цікаво.

— А я, — кажу, — власне, при лектурі щодннків пропускаю хроніку поліцейську про всі убивства, самозгуби і криваві пригоди.

— Я, — каже панна Жоля, — привикла до цієї лектури і в іншій не находжу смаку. Як наш король Станіслав Август, пересичений не міг їсти, коли тарілки не були натерті асафетом, так я без жорстоких сцен не можу вже читати. Острий відразливий смак для других був для короля необхідною приправою для розбудження апетиту; я також без якогось пікантного асафету не можу читати, а по правді, і їсти не можу.

— Це вина невідповідного корму і для духа, і для тіла ... Жаль мені Вас. Я вибрала б для Вас інший корм, але, мабуть, на це Ваша мама добродійка не дозволить. Всі Ваші книжки, які тут бачу, це література брукова; вона не має нічого спільного з властивою літературою. Отруйні цвіти, чорні цвіти — рід м'ясожерних, що на багнах виростають — ці всі Ваші романи з авантурничою, яскравою фабулою. Хвора уява у творенні фабули шукає інтриґ. Нема тут психології, проблем ніяких, ні етнографії ... Нехай була б і авантура, але з психологією, або бодай із логікою. Нехай би твір будив у читача радісну творчу енергію, не доводив до зімління, зневіри, апатії ...

— Адже пані ці твори знають...

— Не на те, щоб ними любуватися і поза ними нічого не бачити. Мені було досить глянути на те, щоб оцінити і дати вказівки для других молодих читачок. Молоді люди люблять твори сенсаційні, подвиги, авантури героїв, але є й автори більш відповідні. Замість Борна скорше Павль де-Кок, хоч і його писання без артизму та естетичного смаку, з низьким гумором і змисловою любов'ю.

Люблений вами Ґаборіо — славнозвісний автор кримінальних романів — розбуджує уяву сенсаційними романами, але найнижчими проступками розбуджує низькі інстинкти. Його твори без мистецького оброблення та для невибагливої юрби. Ці автори — це письменники промисловці. Мистець видумувати сцени і ситуації хворою гарячковою уявою є Євген Сю, якого "Тайну Парижа" бачу в вашій бібліотеці. За ним іде славний Феваль, котрий виступає з "Тайнами Лондона". Але він уже продуцент. В нього ціла письменницька фабрика: працюють помічники. Його картини малюють дикі оргії. Юрба бездушних читачів вірить у те божевілля.

Панночка, котра від дитини читала тих авторів, справжня мученица романів, рум'яніла і, як уміла, боронила своїх любимців авторів. Її уява розбуджена, але серце не чутке на справжні терпіння. А користь її читання від'ємна: злий вплив на здоров'я тіла й душі; і відомості поверховні: з усього потрохи, в цілості нічого.

— Ціла ваша бібліотека — це архів поліцейських актів. Така лектура вбиває вищі стремління. Властиво, це ніяке літературне мистецтво: тут нема ні логіки, ні глибини, сама клоунада — абсурд. Колекція страхіття. Авантури для задоволення неробів. Не бачу між цими кримінальними романами творів Едгара Аллана Поє — а він, властиво, є батьком кримінальних романів. Людина, сплямлена вуличним болотом, знайшла місце у світовій літературі. Геніяльний п'яниця... В його хворому, алькоголем запамороченому мозку ставали яви, повні грози. Але він умів свої твори у мистецькій формі виряжати у світ — і це йому дало місце у світовій літературі.

Для Вас я вибрала б іншу літературу, але Ви самі признаєтеся, що затратили смак. Отож коли конче хочете читати кримінальні або еротичні романи, так читайте їх бодай в обробці майстрів пера сучасної доби, письменників - фізіологів, як Мопассан, Бурже, Лотті. Вони називають хворобу по імені, а не описують, як щось гідне наслідування.

Я сама не находжу в читанні тих творів користі ані естетичної насолоди.

Питання, проблеми, ідеї зміняються. Тільки питання поступу і щастя цілої людськості вічно молоде і вічно приєднуватиме благородних, молодих людей. Про те можна дізнатися краще з соціологічних наукових книжок, але до такої праці Ви не підготовлені...

— А Ви, пані, маєте охочу й час при роботі в школі студіювати наукові речі?

— Той час, що звичайно пані тратять на відвідини, на раду з модисткою, на читання Борна, я можу обернути на читання справді мистецьких або й чисто наукових творів.

Трудно вимагати, щоб кожна жінка слідила розвій письменства чи поступ у науці. Але є речі, котрі кожна повинна знати, тим більше Ви, що бажаєте бути дамою у великому світі... З читання книжок, які тут бачу і яких Вам мама дальше буде постачати, не бачу для Вас користі. Тратите здоров'я — та не підготовляєтеся до обов'язків, що Вас ждуть. Коли Вам життя миле, треба забратись до іншої лектури.

— Я від дитини любила сенсації і в літературі гляділа сенсації — пригод; не люблю ніяких "Тренів" ні кальварійської лектури.

— Знаю, що молоді люди не мають культу для класиків минулого. Але сильні індивідуальності вміють самі орієнтуватися, що їм читати, і звичайно знаходять поживу для духа в творах про геройські діла. Жаль, що ваша гувернантка не вміла вашого голоду сенсації заспокоїти творами Юлія Верна, Вальтера Скотта, Діккенса з його гаслом любові ближнього та зрозуміння і порозуміння між ворожими силами капіталу і праці. Ліком на лихі сенсаційні книжки може бути для Вас ліпша книжка сенсаційна, як то Верна — оптиміста з часу відкриття та винаходів. Ті твори — це останки романтичної літератури... Тут автор мусить мати більше снаги й уяви та й сили нервів на опис дій, і сцен, і місцевостей нечуваних, неіснуючих — але мистець досягає тих вершин, як і автор психологічних романів. Письменників, авторів світової слави є багато; з їхніх книг можна зложити піраміди, вищі від пірамід Єгипту. Життя не стало б нам перечитати всі добрі книж-

ки. Шкода тратити дорогий час на читання зовсім безвартних книжок.

Такий Дюма - батько дає триста томів. Сам його твір "Граф Монте Крісто" (французьке) — заповнює дванадцять томів. А цей твір має притягальну силу, завертає справді уми молодих людей безмежно буйними вигадками та ефектовними сценами. А все таки могли б ви знайти в цього автора дещо ціннішого.

Одушевлений релігією гуманності, французький письменник Віктор Гюго написав "Знедолені" (французьке) у десятьох томах. Чи не могли б Ви в оригіналі це читати? І ідеї Бальзака в його "Людські комедії" (французьке) є актуальні. Та Ви на цілу цю лектуру замолоді, тим більше, що Ваша перша лектура обезсилила Вас, неначе запаморочила гарячкою неясних бажань.

Тільки добрі твори скріпляють, учать нас. А такі ніякі твори мистецтва не дадуть вам того, що чиста наука: пізнання природи, пізнання народу. Коли б Ви знали, скільки вищий світ народних казок, пісень, цілий фолкльор. Книги, які кидають Вас у гарячку, краще нищити; вони — знаряддя тортур, які колись будуть показувати хіба в музеях.

XI

Нашу розмову про книжки треба було скінчити. Вернула пані комісарева, і, як усе, почалася бесіда про сенсації дня, між іншим, про баль, що відбудеться в них із нагоди іменин.

Пана комісара досі я не бачила в його домі; мабуть, усе в бюрі, а може, шукає де розради. Жаль мені пропащої людини, жаль і його доні; вона не тільки для нас пропаща; з такої жінки не може мати суспільність ніякої користі. Змінити тут щонебудь пізно, і через пані Авру змінити не можна.

Пані тратила час на виучення фраз, як: Imaginez vous . . . Bien. Fidonc! (Уявіть собі... Добре. Фу, ти!) від гувернантки - галичанки, котра мови французької сама не знала, доня — на флірт, на лектуру, невідповідну для здоров'я і молодості.

І як вона виглядала: худорлява, нерозвинена, анемічна. Волосся рідке, знищене, залізком перепалене, присипане пудром . . .

Шнурівка донищувала організм того молодого створіння, хоча вона, мабуть, і старша була від мене. Мама, здається, щоб самій молодою здаватися, зменшувала літа своїй Жолі.

А Жоля, мабуть, під впливом розмови про Борна і її першу лектуру виглядала гірше, як звичайно.

Говорила тоненьким голосом, її очі вкривалися млою, руки підносила наче в омлінню. На лице, присипане пудром, добувалися темні плями.

Пані комісарева якось неспокійно зависливо дивилася то на мене, то на Жолю.

А дальше, наче забула про "добрий тон", питається мене, якого олійку уживаю до волосся і якого пудру, що майже не видно його на лиці.

І знов пані не хоче вірити, що олійків, помад і пудрів не вживаю ніяких. Волосся буйне, бо не нищене залізком. Білість лиця у мене природна, не від пудру, а від гігієнічного життя, власне, від поживи, як молоко, овочі.

І знову не годимося. Вона і здоров'я жертвує, щоб тільки жити, як живуть дами. Вона без освіти — не бачить причини, з якої її доня завчасу зів'яла, не добачує шкідливих наслідків невідповідного харчу і ще невідповіднішої лектури, але дальше наслідує героїні романів.

(Далі буде)

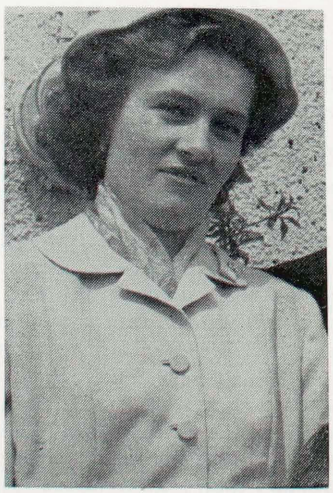

В першу річницю Упокоєння дорогої Дружини й Мами — Блаж. Пам. Д-ки Галини Костюк (21. 6. 1933 — 3. 3. 1975), просимо наших Владик і Отців Духовних помолитися за Спокій Душі, а також всіх друзів та знайомих і людей доброї волі, пом'янути її.

Сердечна подяка всім Вам за все добре!

Прот. Олександер, Павло й Надія

PROMIN

Vol. XVII. No. 4 ENGLISH SECTION APRIL, 1976

UKRAINIAN EASTER: A MOSAIC OF CUSTOMS

By HELEN P. SMINDAK

Easter as celebrated by the Ukrainians is a pageant, a gay mosaic of Easter baskets and painted Easter eggs, of young people's Easter games and round-dances on the church lawns, and the joyous sound of bells ringing. It is the principal spring festival, uniting the entire community in common celebration for three days.

The dawning of Easter Sunday brings a complete change of atmosphere from the solemnity and fasting of the seven-week Lenten period, as the joy and fulfillment of the Resurrection is celebrated by a new program of living. There is laughter and happy talk as worshippers in colorful holiday attire return home from church.

The blessing of the attractive baskets of Easter food is one of the most colorful ceremonies of the Easter celebration. Whenever possible, it takes place on the church green. In the early light of dawn, the flickering of candles in hundreds of baskets proclaims the faith of the worshippers to all who pass by.

Whether they attend Easter service at midnight or in the early hours of Sunday morning, Ukrainians preserve the ancient custom of greeting friends with "Khrystos Voskres" (Christ is Risen) as they leave the church. With the greeting, three kisses are placed on the cheeks of the person greeted, and he answers "Voistynu Voskres" (He is Risen Indeed).

A high point of the Easter celebration is the family breakfast, which begins with the division and partaking of a blessed hard-cooked egg smybolizing eternal life.

Included in the breakfast menu are these foods: a saffron-colored richly-ornamented bread called "Paska", the delicate cake bread "Babka," butter and cottage cheese in molded shapes, hard-boiled eggs, spicy Ukrainian sausage, ham, horseradish, beet and horseradish relish, salt, cheesecake and a fruit-filled coffee cake.

The Easter table, covered with an embroidered cloth, is further adorned with brightly-colored "krashanky" (hardboiled eggs which have been dipped in food dyes) and "pysanky" (eggs decorated by a unique wax-resist method).

Later in the day, the young people gather outside the church to observe age-old spring rituals: songs and slow-moving, graceful dances called "hahilky" that depict a welcome to spring, flirtation, the arrival of guests, and other Easter and springtime events.

Although these Easter dances are not the lively, fast-paced high-leaping dances for which Ukrainians have won world-wide renown, they have their own inimitable charm and beauty. The "hahilky," whether performed by girls alone or by a mixed group of girls and boys, have a variety of rhythmical movements, steps and patterns.

Some Ukrainian reseachers point to "hahilky" as dramatizations of the people's life-style, because these Easter dance-songs reflect the whole history of the Ukrainian people, the princely era, Turkish oppression, serfdom under Russia, and other periods, as well as portraying family and community ways of life.

""Krashanky" and "pysanky" play an important part in Easter festivities, being given as gifts or exchanged as a sign of sympathy. "Krashanky" are also used in Easter games and in the rite of sprinkling with water, a custom observed in western Ukraine on the second day of Easter, known as "oblyvanyi ponedilok" (Sprinkling Monday), when young men attempt to sprinkle water over the heads of the girls. The origin and exact meaning of this custom have not come down to us. "Svoboda".

BANFF CENTRE INITIATES UKRAINIAN FOLK-ARTS WORKSHOPS IN AUGUST, 1976

The Ukrainian Arts & Crafts Museum of the U.W.A.C. in Saskatoon, in cooperation with its branch operation in Edmonton, is sponsoring the first Ukrainian folk arts workshops at the Banff School of Fine Arts, August 16-26, 1976.

COURSES & CONTENT

Two, 2-week courses will be offered, on an intermediate levee, one on folk weaving and one on folk-embroidery. Both classes have been designed to further develop student skills in terms of techniques particular to the Ukrainian cultural group; the symbolic motifs used and their respective meaning; various color combinations; vegetable dye techniques; regional characteristics; use; and contemporary adaptations of both art forms. An in-house display of artifacts as well as resource materials, will offer the student basic research facilities. Lectures will be supplemented by slide and video-tape presentations and class discussion. Each class will involve a *minimum* of 25 hours of lecture-laboratory per week, lectures in the morning and laboratory in the afternoon, Monday to Friday. Complete studio facilities will be available for individual work, evening and weekends. Class enrollment is limited to fifteen (15) students per class. Future courses on pysanky (eggs); rizba (wood inlay-encrustation); block-printing; etc., could be offered, depending on public response.

INSTRUCTORS AND ASSISTANTS

Weaving:

Rose Dragan, Saskatoon, Sask., Instructor
authority on various
Ukrainian ethnographic arts;
writer and researcher; taught
similar classes previously.

Patricia Olsen (née Pelech) Victoria, B.C.,
Assistant craftsperson, extensive work
in contemporary adaptation of weavings;
vegetable dye techniques; drop-spindle
techniques; has taught similar classes
previously.

Embroidery:

Olha Semchuk, Edmonton, Alta., Instructor
authority on traditional and
contemporary Ukrainian embroidery techniques and adaptations; writer and researcher on the traditional techinques, has taught similar classes extensively.

Nell Pawlik, Winnipeg, Man., Instructor
authority on both traditional
Ukrainian embroideries and their adaptations; researcher and teacher of the art over many years; curator of our branch operation museum in Winnipeg.

PREREQUISITES

Weaving: open to intermediate students knowing basics of weaving, how to dress a loom, etc. No previous knowledge of Ukrainian weaving necessary.

Embroidery: open to junior and intermediate students without previous skills in embroidery techniques.

APPLICATION FOR CLASS ENROLLMENT

tuition fee: $100.00/class

basic supplies: $50.00/class, covering materials for sample work and other minor projects only.

- all applications to be made directly to the Ukrainian Arts & Crafts Museum, Sask.
- applicants to submit recent curriculum and activity vitae; portfolio of works most recently completed and actual samples, slides or photographs, accompanying the application form.
- all applications must be post marked no later than May 1st, 1976.
- final selection of students to be made at the discretion of the instructors.
- successful students will be notified by mail by May 28, 1976.

ACCOMMODATIONS

- on campus facilities are: $12 per day room and board, three persons sharing 1 room. and $16 per day room and board, two persons sharing 1 room.
- ALL off campus facilities COMPLETELY the responsibility of the student, and should be arranged well prior to class commencement.

SCHOLARSHIPS

- *Daria Yanda Scholarship*—1976
- two $100. scholarships, one to each qualifying workshop student,
- closing date for application, post marked no later than May 1, 1976, and made

Левко Ромен

ВРОСТАННЯ В КАНАДУ

(Яр Славутич, *Завойовники прерій*, друге видання з англійським перекладом Р. Г. Моррісона. Едмонтон, "Славута", 1974. 112 стор.)

На обкладинці книжки — малюнок родового герба. Назва та ім'я автора англійською мовою. На титульних сторінках — зліва українською, а справа — англійською. Передмова від видавництва — на п'ятій сторінці — каже про те, що перше видання з'явилося 1968 р., а друге, в супроводі англійського перекладу, — 1974. Отже, збірка укладена так, що на лівому боці — український текст, а з правого боку — переклад англійською мовою Р. Г. Моррісона. Беру собі завдання — розглянути лише український текст, себто оригінали.

Як у кожному людському творі, завжди можна натрапити і на плюси, й на мінуси, звичайно тоді, коли критик має свій власний добрий, несхиблений критерій, тобто якщо цей критерій життєво перевірений (у розумінні перспективности його дії). Почну від "Полярних сонетів", які без закиду з погляду стилістичного і значеневого:

Збулось пророцтво Крі: списи й вітвами
Обвіяв мир — і битов порохи
Лягли на свіжі просіки й шляхи,
Що клали б і л і з чорними руками.

(Стор. 52)

Далі йде мова про "постіл, повитий мотузками" ,про кожухи і якто "сокир сумирних залунали гами". Однак, прибульче, пам'ятай, що "твоя хлібина, біла і пухка, — *Синів землі* Іллі Киріяка" (стор. 52).

"Шевченко в Вінніпезі" — це гарно скомпонований сонет, із чудовим закінченням про Тарасове прокляття:

Конайте, виродки! Варшавське шмаття,
Багно Москви, — нехай же вас поб'є,
Як Божий бич, Тарасове прокляття!

(Стор. 54)

Прогляньмо тепер, за порядком, деякий вицвіт туги й думок за відійшлими завойовниками прерій, як також і думки про живих — про їхню наснагу та завзятість. Ось зворушливий вірш "Туга" (внизу помітка: "На могилі І. Пилипова"):

Не чути зозуль, нема й солов'я,
Якими дзвеніла юність моя...
О рідна відрадо! Я грона рву —
Вмиваю слізьми червінь степову,
Баную в душі, до серця тулю
І в Бога благаю, повний жалю:
"Дай ще раз уздріти Небилів мій..."

(Стор. 8)

І кінцівка традиційно зворушлива: "Червона калина стала й мені снагою життя в чужій чужині". Мабуть не один із українських поселенців у Канаді так гадає. Далі, у вірші "Атавістичне", зустрічаємо таке оптимістичне запевнення: "Ні темний жур, ні дике сум'яття тебе не спинить у твоїм розгоні" (стор. 10).

Твір "Плугатарі" красно закінчено такою дзвінкою строфою:

Берімось, поети, до красних рим.
Хай славень дзвенить орачам старим.
Хай лине з Канади похвальний спів

---

directly to the Ukrainian Arts & Crafts Museum, Saskatoon,

- a $1,200. Daria Yanda Scholarship Fund has been initiated, the interest of this fund being used for future scholarships in Ukrainian folkart courses at the Banff Centre.

* Mrs. Daria Yanda-McMullen of Edmonton, Alta., is one of the key initiators of these folkarts classes and has been an active member and supporter of the Museum since the 1930's.

- other awards available directly from the Banff Centre by writing directly to:
  (March 31 deadline for all applications)
  The Banff Centre
  Box 1020
  Banff, Alberta TOL OCO

FURTHER INFORMATION AND APPLICATION FORMS
apply directly to:
Ukrainian Arts & Crafts Museum
1240 Temperance Street
Saskatoon, Saskatchewan S7P 0P1
Telephone: (306) 242-0429

Про піднятих прерій плугаторів.
(Стор. 12)

У вірші "Чепіги плуга у долонях" — "усе вітає той ратай, що прерій гони й крає й крає, старий оновлюючи край" (стор. 14). Автор підкреслює, чого саме доконали й доконують українські "завойовники прерій" у Канаді. Іноді поет послуговується способом інакомовности. У баладі "Троє" — красномовний кінець, гідний цього твору:

Трудився Іван, зорав Іван
Тугі цілини прерій.
Тоді вернулись Джон і Жан
Вести ім'ям імперій. (Стор. 24)

"Чорностопець" — це теж баляда, але більше скидається на малюнок, етюд із натури: індіянський войовник ще молодий, хлопець, але вже обвішаний трофеями — скальпами подоланих білих ворогів. Іван умовляє його не гніватися, жити в мирі, ми ж, мовляв, "братерства провісники щирі"... Кінцівка баляди також мальовнича: "Гнів нагло прочах... І люльку запалює хлопець, смаглявий, нагий чорностопець" (стор. 27).

"Спадщина" — дуже вдало скомпонована баляда, зі зразковим цивілізаційним кінцем. Тут видко український гуманізм автора. Треба згадати також кілька поетових ремінісценцій про бачене й почуте про наших поселенців, як от "Діди", що сидять тепер на "обвітреній колоді" й ведуть розмови про давні біди, про перші тяжкі роки в Канаді:

Дідам жадані спогади про біди.
Діди байдужі на нові приваби.
Сидять діди, задумані всевіди, —
Як на могилах давні скитські баби.
(Стор. 34)

У розділі "Північне сяйво" знаходимо вірш, який починається рядком "Плач голодних койотів". Це дуже вимовний образок тундри. Тут же — триптих "Падає сніг", у якому автор ужив сміливу форму віддієслівного прикметника, згідну з українським словотвором: "білий *давкий* восьминіг" (стор. 82), а також доречний вислів "дико валують вітри". Остання строфа триптиху:

І не вгаває снага,
Віра багаттям гуде.
Хай алясканська юга
Б'ється об серце тверде! (Стор. 82)

Вірш "Біла далеч — немов труна" справляє добре враження своєю закінченістю. Усі чотири строфи вірша "За Атабаскою намети білі" викликають гарне враження своєю шліфовкою і, зокрема, згадкою про червоні ягоди горобини, що символікою майже дорівнюють калині. Один із найраніших у цьому циклі — "На кучугури". Ці чотири короткі строфи, либонь ще на початку задуму написати цей розділ, уже натякають на зміст, яким справді наснажена вся збірка. У третій строфі вірша "Зеленошатні далечі Юкону" ялини "шурхітно шумлять", а "дзвін щита у далеч лине й лине, як войовничі поклики заклять" (стор. 98). Отим словом "шурхітно" подається коректа авторового вислову на стор. 84: "душу урочий шерех". Це останнє слово ніби на подобу "шорох" ,але в нас немає такого слова; російське "шорох" словники перекладають "шурхіт", як і вжив наш поет.

Вірш "Північне сяйво" — це вільні, неримовані рядки, либонь для того, щоб якнайдостеменніше висловити думки й тямки різних людей про явище полярного сяйва на Півночі, людей учених і невчених, а наприкінці й погляд самого автора.

З особистої, інтимної лірики автора треба згадати його вірш "Вони пройшли лункою ряснотою", присвячений дружині Вірі.

Підсумовуючи наш огляд збірки *Завойовники прерій*, можна сказати, що ми в праві зарахувати також автора до вище згаданих "завойовників прерій" (згадував же поет інших, зокрема Єлиняка, Киріяка...). Щодо цього останнього: у його трилогії *Сини землі* є такий знаменний вислів: "Ого, вже вростаємо в землю!" — сказано тоді, коли хтось там повідомив автора трилогії про смерть і похорон одного з отих "завойовників прерій". Кінцевий вірш у Славутичевій збірці — "Що рік, то глибша борозна лягає на чоло" — витримано в урочистому тоні, ознаменовано його точною датою, днем народження поета (11 січня). Додамо, що дехто з читачів чекав якщо не хору подяки завойовникам землі, що тепер щороку дає великі врожаї, то клятви про "незабудь" рідній далекій Батьківщині. Але замість того сподіваного автор подає лише мужню констатацію ходу переможного часу:

Летить земля, і дмуть вітри,
І сонце йде вперед.
А я вечірньої пори
П'ю ночі темний мед. (Стор. 108).

(Докінчення на ст. 21)

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

— Христос Воскрес —
Всі співають,
— Христос Воскрес —
І дзвони грають.
— Христос Воскрес —
Чути всюди
Христос Воскрес
І раді люди.

Христос Воскрес
І зло пропало,
Христос Воскрес
І любо стало.
— Христос Воскрес —
Усе співає,
— Христос Воскрес —
І море грає.

— Христос Воскрес —
Так гудуть ріки.
— Христос Воскрес —
Чути у світі.
— Христос Воскрес
Шумлять бори,
— Христос Воскрес —
Аж дрижать гори.

Є. Березинський

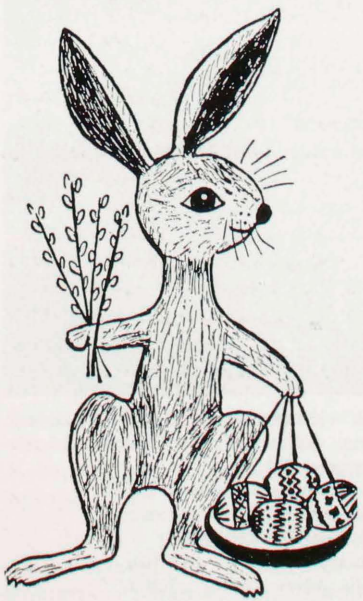

ВЕЛИКОДНІ ЗАЙЧИКИ

(Німецька легенда)

— Христос воскрес! Христос воскрес! — безупинно сповіщав Янгол не тільки жонам-мироносицям і апостолам, але й усім людям та усій природі цю радісну благовість! Куди вона доходила, там виростали трави, квіти, будилися пташки . . .

Коли Янгол прибув на поле конюшини, озвався до нього зайчик:

— Сьогодні Великдень, Янголе, весна. Усі радіють, а я не можу спокійно прожити дня: стрілець хоче мене застрілити, лис мене ловить, пес, як тільки побачить, нападає. Тільки смерть моя приносить людям радість. А я хотів би послужити комусь за життя, потішити когось.

— Зайчику маленький! І ти можеш принести багато радости людським дітям. Біжи й склич своїх побратимів сюди. Я порозкладаю на цьому полі подарунки. Ви їх позаносите дітям. Найперше всім бідним і чемним, ще заки вони збудяться.

— Янголику добрий! Ми позаносимо твої подарунки хоч би на край світу!

Незабаром на полі з конюшиною з'явилося багато гнізд із кольоровими яєчками — червоними, синіми, зеленими, жовтими. Були навіть яєчка з цукру і чоколяди.

Зайчики понабирали їх, скільки могли, і понесли до городів біля людських хат. Поховали їх між травою, попід квітами, під деревами.

Задзвонили дзвони у церквах. Із хат виходили діти й дорослі, поспішаючи на Воскресну Утреню. Діти швидко помітили у траві перед хатою кольорові яєчка.

— Дивіться! Я щось знайшов! Мамо, тату! Що це таке? Звідки такі чудові яєчка в траві? . .

А зайчики, побачивши велику радість дітей і дорослих, щасливі повернулися до лісу.

Від того часу і дотепер щороку приносить великодній зайчик чемним дітям барвні крашанки. А старші, коли в цей день найдуть конюшинку з чотирма листками, вірять, що їм це принесе щастя.

Під час Великодня не можна зайчиків ні вбивати, ні ловити. Це їх щасливі, святкові великодні дні в році, коли вони втішають дітей на пам'ятку Христового Воскресення.

За О. Д. сестр. Тоня
Журнал »Готуйсь«

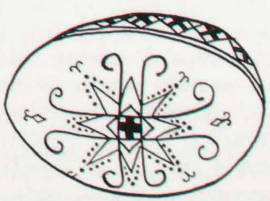

Писанка

Писанка, писанка! "Нива гарна, мов писанка", "світ красний (гарний), як писанка" чи можуть бути добірніші порівняння? Під поняттям "ПИСАНКА" ми тепер розуміємо мистецьке гарно "розмальоване" — "написане" яйце, приготовлене до Великодня, як традиційний звичай. Берете ПИСАНКУ в руки, милуєтеся з її краси і не задумуючись про її історію, символіку, про колишнє ритуальне значення — даруєте дитині, чи приятелеві. В більшості поширена леґенда про крашанку, що виникла з початками християнства, є такі ж леґенди й про писанку.

Насправді історія писанки, її значення та символіка ведуть свій початок з глибокої давнини. Писанка була вже в добі родового побуту в наших далеких пращурів (антів), що підтверджується археологічними знахідками при розкопках стародавніх могил. Без сумніву писанка належала до стародавніх вірувань, до пошани та символу соняшного культу, виявляла важну й значну символіку в ритуалі тодішніх вірувань, у святкуванні Весни-Землі-Води-Сонця.

Птах — це вісник весни — радости й взагалі вісник сонця. Птах в повітрі несе людям утіху з неба від сонця. А в собі носить яєчко — емблему сонця, народження, воскресіння. Тому пташине яєчко в силу віри в духи-душі, а пізніше — анімістичного світосприймання було амулетом, за допомогою якого людина заворожувала собі, привертала до себе, умилостивляла та з'єднувала добрі сили, а лихі відвертала. Тому й самий процес виготовлення писанки не був такий простий, як спостерегаємо тепер. Процес цей мав відбуватися в певний час, окремими виконавцями — матерями, з певними молитвами-формулами-заговорами, з зображенням чарівних знаків-малюнків та відповідними кольорами - фарбами.

І фарби були символічні, хоч і не в усіх місцевостях символізували одне й те ж і не в однаковій мірі. Символика фарб стосувалася й до крашанок, цебто яєчок пофарбованих в один якийсь кольор. Червоне яєчко визначало: радість життя, любов, для молодих надію на одруження; червоний колір яєчка присвячувався сонцю; жовтий колір визначав: місяць і зорі, а в господарстві — урожай; блакитний колір — небо, повітря, а магічне значення — здоров'є; зелений колір: весну, воскресіння природи, багатство рослинного та тваринного світу; бронзовий: землю - Деметру (матір), прихилення її до подачі багатих дарів людині; чорна з білим — пошана духів — душ померлих, подяка за охорону від лихих сил та опікунство; сполука кількох кольорів знаменувала різне, зокрема найбільш чарівною писанкою вважалась з узорами в орнаментиці з 4—5 фарб — родинне щастя, мир, любов, здоров'є, успіх і т. і. Так само кожний малюнок - орнамент мав своє магічно - символічне значення.

Ось про таку писанку змонтував нам фільм відомий продуцент - режисер Святослав Новицький у співпраці з Томасом Рамзеєм. Сценарій написаний американською поетесою Крісті Даквел за матеріялами Орисі Трач. Ко-

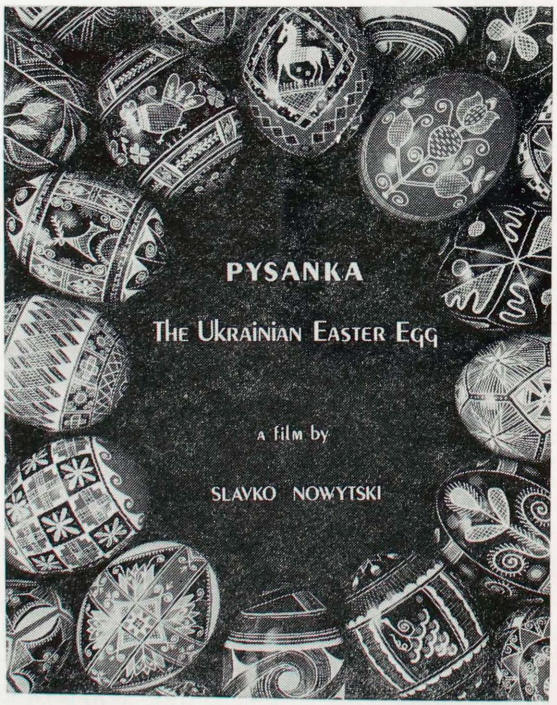

Порадьте вашим організаціям, школам, і публічним бібліотекам придбати цей новий, кольористий 14-хвилинний фільм (англомовний)!

Ціна: $180.00. — Замовляти лише у фірмі:
Інформативна брошурка — безкоштовна.

FILMART PRODUCTIONS
3926 Macalaster Drive
Minneapolis, Minn. 55421 U.S.A.

ректор сценарія Надя Новицька. Музичний супровід скомпонував Марко Бринь, виконання на бандурі Тані Вовк. Техніку писання писанок демонструвала відома писанкарка Люба Перчишин запозичивши уміння від своєї мами Марії Процай. Писанки Люби Перчишин, Марії Процай і Іванки Луців були в журналі "Нешонал джеографік сосаєті" за квітень 1972 року. Образки писанок подані в кінці фільму належали Любі Перчишин, Оксані Бринь, Ніні Булавицькій, Надії Новицькій і вибрані писанки з колекції проф. О. Грановського. Фільм зроблений барвисто. Музичний супровід легко вводить глядача в дію "виготовлення" писанок не затмарюючи поетичного роз'яснення історії святодійства над яєчком. Чотирнадцять хвилин пролітають, як хвилина і хотілося б ще раз продовжити ці хвилини.

Це дуже цінний вклад в історію нашої культури, яка чи хочемо ми, чи ні, з часом змінюється і навіть губиться, як багато дечого. Шкода, що ми ще й досі бідні на гроші, вірніше не вміємо зосередити фонди на певних речах, щоб закріпити для нашого покоління історичні моменти нашої обрядовости, традицій — нашого ЄВШАН ЗІЛЛЯ.

Сердечно дякуємо Святославу Новицькому і всім учасникам фільму, що допомогли закріпити документально цей процес писання писанок пов'язуючи з історією нашого народу так само, як попередні фільми: "Щоб дзвони дзвонили", і "Відгомін минулого".

Валентина Єрмоленко

Міннеаполіс, Міннесота,
березень 1976 року.

ЗВЕРНЕННЯ

До українського громадянства в Канаді й ЗСА в справі письменницької спадщини Іллі Киріяка.

В грудні 1975 р. минуло двадцять років з часу коли відійшов від нас сл. п. Ілля Киріяк, видатний українсько-канадський письменник і культурний діяч. Не вважаючи на деякі спроби висвітлення його життя й діяльности, вони йще не увінчалися повним успіхом. Головною перешкодою в цьому була недостача зібраних матеріялів, що торкаються його літературної спадщини. Деякі з них вже пропали, деякі ще невідомі, а більшість розкинена в різних приватних збірках.

З метою зібрати, що ще можливе й впорядкувати це за архівними принципами, створено окремий громадський комітет і він після кількох нарад рішив звернутися до широкої української громади в Канаді й поза нею із закликом до збірки матеріялів про життя й творчість І. Киріяка. Йдеться тут про його рукописи, листи (кореспонденцію), нотатки, записки, документи, світлини, звукозаписи тощо. Крім цього Комітет зацікавлений у зібранні споминів та інших документів про І. Киріяка його приятелів, знайомих, чи навіть противників.

Якщо б у декого було щось із вище згаданих матеріялів, а власник не хотів би розставатися з ними, тоді прохається повідомити про це Комітет для уможливлення фотовідбиття (зерокс) для архіву.

Всі згадані матеріяли прохається посилати на адресу:

KIRIAK ARCHIVES,
c/o St. John's Institute,
11024 - 82 Avenue, Edmonton, Alberta T6G 0T2

За Комітет:

Тетяна Лазарович, голова

(Докінчення з стор. 18)

Сьома збірка поезій Яра Славутича, *Завойовники прерій*, — це свідчення нашого вростання в завойовані українськими руками прерії, вростання в Канаду, з усіма позитивами — як український вклад у розбудову цієї країни так і вияв туги за рідним краєм, за Україною, де народився поет і для якої він живе і творить її мовою. Канадська Україна — це поширення української України в духовому її розвитку.

На свіжу могилу мого незабутнього внука, бл. п. Йосифа Волковського, який відійшов у вічність 3 вересня 1975 на 35-тім році свого життя, залишивши у глибокому смутку дружину Дияну і маленьку доню Стефанію, родичів, брата і дві бабуні та велику родину, в його світлу пам'ять складаємо $5.00 на журнал „Промінь".

Бабуня Марцеля Волковська, Гамільтон

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У четверту річницю смерти мого незабутнього чоловіка полк. Армії УНР, інж. ІВАНА ЯНІШЕВСЬКОГО, який відійшов у вічність 8-го квітня 1972 р. замість дитиці квітів складаю $20.00 на пресовий фонд журналу „Промінь".

Д-р Ганна Янішевська, Торонто

— — — — —

У вісімнадцяту річницю смерти мого незабутнього чоловіка, дивізійного лікаря Армії УНР д-ра Олександра ПЛІТАСА (упокоївся 27 квітня 1958 р.) складаю нев'янучий вінок в Його пам'ять — $20.00 на журнал „Промінь".

Дружина Зоя Плітас, Торонто

— — — — —

У 24 річницю смерти мого дорогого мужа, бл. п. Василя Саламандика у його світлу пам'ять складаю нев'янучий вінок і засилаю $10.00 на журнал „Промінь". Працівникам журнала бажаю щастя і здоров'я.

Дружина Параня Саламандик, Едмонтон

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок у світлу пам'ять моєї дорогої, незабутньої дружини, бл. п. Теклі Жук, яка упокоїлась 15 серпня 1973 року, яка високо цінила й із замилування читала журнал „Промінь", засилаю $5.00 у пам'ять Покійної і передплату для себе.

Касіян Жук, Гронлід, Саск.

— — — — —

У другу річницю упокоєння Владики Іова, Архиєпископа Української Автокефальної Православної Церкви в Південній Америці, у його світлу пам'ять замість китиці квітів складаємо $5.00 на фонд журнала „Промінь".

Василь і Стефанія Гринюки, Вінніпеґ

У світлу пам'ять нашої дорогої членки бл. п. Анни Ковачевої, зложили замість китиці квітів на журнал „„Промінь" $20.00 членки відділу ім. Лесі Українки у Виндзорі: Г. Панчишак, С. Баборонюк, М. Кирилюк, Ільона Боднарчук, Галя Паленчук, О. Друль.

Покійній хай буде легкою канадська земля!

Складаю нев'янучий вінок у світлу пам'ять моїх дорогих родинчів — батька, бл. п. Ілька і мами, бл. п. Марії Вережаків, які відійшли з цього світу 1955 року, а брат Степан Вережак упокоївся 2 жовтня 1974 року, у їх незабутню пам'ять складаю $7.00 на журнал „Промінь".

Анна Сорока, Альвена, Саск.

— — — — —

Постійно згадуючи мого незабутнього мужа, бл. п. Михайла Скоренького, що упокоївся 20-го грудня 1970 року у Виндзорі, Онтаріо та в його світлу пам'ять, складаю нанев'янучий вінок, на пресовий фонд „Променя", скромну пожертву $5.00, та на мою передплату $6.00.

Марія Скоренька, Виндзор, Онт.

— — — — —

У другу річницю смерти мого дорогого брата Василя Скоріка, який упокоївся в Монтпельє, Франції, замість квітів на його могилу в його світлу пам'ять засилаю на журнал „Промінь" $6.00.

Л. Бризгун, Торонто

У 15-ті роковини смерти наших дорогих і незабутніх родичів — мами, бл. п. Марії і батька, бл. п. Дмитра Фербеїв в Едмонтоні, які упокоїлись в квітні 1961 році, в їх світлу пам'ять замість квітів складаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Дочки — Наталка Мельничук і Леся Івасюк, Едмонтон.

— — — — —

Замість квітів на свіжі могили наших дорогих онуків — бл. п. Арія і Лавріна, які згинули в нещасливих випадках при праці — Арій 1974 р., а Лаврін 25 лютого 1976 р. — обидва з родини Павла і Єлисавети Рудейчук, Годсон Бей, Саск., в їх світлу пам'ять засилаємо нев'янучий вінок $10.00 на журнал „Промінь".

Дід Володимир, бабуня Розалія і тітка Леся Борси та вуйко Василь Рудейчук, Саскатун

— — — — —

У світлу пам'ять моєї найдорожчої мами, бл. п. Софії Просим'як, яка так раптово на удар серця відійшла у Вічність на 64 році свого життя 31 травня 1975 року, кладу китицю рож на її могилу і засилаю $10.00 на журнал „Промінь" якого Покійна високо цінила. Вічна їй пам'ять!

Дочка Іванка Іваночко, Торонто

— — — — —

Складаємо нев'янучі квіти на свіжі могили наших двох хористів, які відійшли від нас у Вічність — бл. п. Павло Ганкевич (у 40-вий день), а другий бл. п. Степан Боднарчук, в їх світлу пам'ять засилаємо $27.00. Родині Покійних висловлюємо глибоке співчуття. Покійним Вічна пам'ять.

За громаду, хористів і членок відділу Союзу
Н. Боярчук, реф., Валей, Б. К.

— — — — —

У світлу пам'ять наших дорогих родичів, батька, бл. п. Анолія і мами, бл. п. Варвари Василенко, складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $25.00 на журнал „Промінь".

Син Теодор і невістка Ліда Василенко, Ванкувер, Б. К.

— — — — —

У другу незабутню річницю смерти нашої улюбленої приятельки і членки відділу Доньки України в Монтреалі, бл. п. Марії Пушкар, яка упокоїлась 28 травня 1974 р. у її світлу пам'ять засилаємо на журнал „Промінь" $15.00 (по $5.00) — Іван Квартюк, Анна Вікарчук, Анастасія Бабляк.

Покійна Марія була заслужена у жіночому т-ві, працювала довгі роки в кухні і церковному комітеті, була жертвенна на народні цілі. Полишила у великому смутку свою родину і нас всіх. Хай канадська земля буде їй легкою, а пам'ять її між нами вічною.

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок на могили моїх дорогих і незабутніх кумів, бл. п. Майхайла і Катерини Материнів, які упокоїлись — Катерина 1962 р. а Михайло 1973 р. в їх світлу пам'ять засилаю $10.00 на журнал „Промінь". Вони були вірні своїй рідній Церкві і своєму народові. Хай пам'ять про них між рідними і друзями буде вічною.

Анастасія Бабляк, Вердон, Кве.

ЗВІТ ПРОВІНЦІЙНОГО З'ЇЗДУ І СЕМІНАРЯ В САСКАТУНІ, САСК.

Провінційний річний з'їзд складових організацій СУС відбувся 29 листопада 1975 року в авдиторії Катедри Пресвятої Трійці в Саскатуні.

Сесія Союзу Українок почалася о годині 9:30 рано. Предсідниця, пані Ольга Андрущак офіційно відкрила з'їзд. Після молитви дво-хвилинною мовчанки вшановано відійшовших на вічний спочинок членок Союзу. Пані О. Андрущак привітала делеґаток і гостей, та поділилася нашими труднощами.

Пані Анна Тріщук і пані Єлисавета Залещук працювали при реєстрації, пані Марія Гарбус і пані Анастасія Кіщук були секретарками з'їзду. Пані Параня Турецька і пані Ольга Кей займалися виставкою вишивок.

Предсідниця представила делеґаток і гостей. Слідували привіти і побажання відділів в Саскачевані: — О. Андрущак — відділ ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні, Савеля Бойчук — відділ при Громаді Всіх Святих в Саскатині, Ольга Патрелюк — Доньки України в Реджайні, Анна Кучерава — Олени Пчілки в Йорктоні, О. Сметанюк — Ольги Басараб в Гефорді, К. Лабюк — Марії Маркович в Канорі, пані Козунь — Ольги Басарабової в Нипавин, А. Кудрик — Ольги Басарабової у Вимер, пані Рудей — Олени Пчілки в Ейшлен і Кадет, Савеля Ґриба — Княгині Ольги у Кадворт, Марія Сохацька — Олени Пчілки у Норт Бетлфорд, Зоня Марковська — Ольги Кобилянської у Мічам, Олеся Ковальська — Лесі Українки у Редфилд і Ришард, пані Войтюк — О. Кобилянської у Витків.

П'ятнадцять відділів взяли участь у річному з'їзді і семінарі, 28 делеґаток репрезентували відділи і велике число гостей були присутні.

Уступаюча голова пров. управи пані Соня Стратійчук перечитала звіт праці за минулий рік і висловила подяку пані О. Андрущак за те, що докінчує рік та за приготування річного з'їзду і його програму. Пані Анна Тріщук перечитала фінансовий звіт за 1975 рік. Пані Емілія Табашнюк одна з контрольної комісії внесла вотум довір'я бувшій управі.

Слідував звіт референтки мистецтва пані Парані Турецької, яка зорганізувала по відділах вишивання маленьких речей, як подушечки, серветки, перекладі до книжок, а також збірку писанок. Ці речі Пров. Екзекутива передає до музейного кіоску і там продають туристам. Це помагає покривати кошта музею.

Слідував звіт реф. стипендій пані О. Андрущак. Пров. управа дає двом студентам Інституту Могили стипендію по $75.00 вартости у формі книжок, зробила заклик, щоб жертвували на Стип. фонд. Є рекомендація від відділу О. Кобилянської в Саскатуні, щоб включити до стипендії студентів які мешкають поза інститутом. Над цим відбулась дискусія і рішено висилати аплікації до всіх відділів у Саскачевані.

Пані Анна Холод, реф. зовнішніх зв'язків увійшла в Екзекутиву Provincial Council of Women в Саск. на позицію "Chairman of Citizenship & International Affairs".

Пані Циліна Качковська делеґатка Пров. Управи на все-канадський З'їзд минулого року в Едмонтоні, сказала, що з'їзд був успішний, і що цікавою точкою була урочиста подія відкриття і посвячення прапору Союзу Українок, відзначення редакторки нашого журнала „Промінь", Наталку Когуську, і голову Музейної Фундації Ганку Романчич-Ковальчук. Далі Ц. Качковська повідомила, що до музейного статута є поважні зміни відносно членства.

Емілія Табашнюк, новообрано голова Провінційної Екзекутиви Союзу Українок у Саскачевані

Слідувала дискусія делеґаток і учасниць з'їзду на тему „Проблеми у відділах".

Пані Олеся Ковальська з Ришард піднесла справу мови, і сказала, що бажано щоби в обіжних листах Пров. Управи до відділів не вживати незрозумілих слів, і щоби відділи мали в додатку назви своє число. Були також запити про справу почесного членства. Цей запит викликав багато дискусії. Пані Емілія Табашнюк звернула увагу, що не всі членки мають однакові таланти і тяжко зробити оцінку праці членки, і з цією справою треба обережно поступати.

Справа молодших відділів СУМК заставляє серйозно застановитися, як сказала пані Анна Папіш із Саскатуну. Ми мусимо усунути той поділ і старатись дати провід дітям. Треба бути більше з ними. Вона завважила, що СУМКівці бажають мати старших з собою. Є шість відділів, що мають молодші відділи СУМК під своєю опікою. а це Канора, Редфілд, Реджайна, Йорктон і два відділи в Саскатуні. Делеґатки висловлювалися про свою працю. Треба повідомляти родичів про збори СУМК і також запрошувати родичів на збори. Округ „Верховина" дістав признання за постійне вживання української мови на зборах СУМК. Цей округ включає відділи Редфілд, Витків і Геффорд, і пані Іванчук з Витків додала, що в них все родичі є присутні на зборах СУМК.

Пані М. Гарбус переказала дещо про їх працю з сумківцями в Саскатуні.

З'їзд висловлює ґратуляції паням: Галині Ґнатишин, Марії Ткачук, Люсі Павличенко і Савелі Стечишин, які

були відзначені з нагоди Міжнародного Року Жінки організацією Professional & Business Women's Organization of Saskatoon. Пані Савеля Стечишин також була відзначена Комітетом Українок Канади в Саскатуні як „Жінка року в Саскачевані".

Пані Циліна Качковська представила склад Пров. Екзекутиви С.У.К. на Саскачеван на 1976 рік:

Уступивша голова — Соня Стратійчук
Голова — Емілія Табашнюк
Перша заступниця голови — Ольга Андрущак
Друга заст. голови — Бетті Залещук
Третя заст. голови — Леся Фотій
Рекордова секретарка — Анастасія Кіщук
Кореспонденційна секретарка — Тетяна Гарбак
Касирка — Анна Тріщук.

Референтки: Дитячих садочків — Марія Гарбус, Освіти — Ольга Кей, Зовнішніх зв'язків — Анна Холод, Народного мистецтва — Параня Турецька, стипендій — Ольга Андрущак, шкільництва — Богданна Грицак, журнала „Промінь" — Розалія Гнатюк, молодшого СУМК — Савеля Бойчук, Архіву — Анна Тріщук, Музейної Фундації — Ольга Гавриш, організаційна — Ольга Андрущак. Контрольна комісія — Марія Пернаровська, Єлисавета Залещук, Ірина Юращак.

Пані Катерина Маліцька з Норт Бетлфорд зробила рекомендацію, щоб вернутися до давнішого порядку і вибирати Окружних представниць до Управи.

Пані Емілія Табашнюк нововибрана голова управи на 1976 рік висловила подяку за довір'я і сказала, що від сьогодні починаємо приготовлятися святкувати 50-літній ювілей. Зробила апель до членок всіх відділів причинитися і підтримати цей великий рік.

Раніщня сесія закінчилася оголошенням „Вистави мистецтва і вишивок". Сім відділів взяли участь у виставі. Учасники З'їзду переходили і оглядали такі чудово викінчені вишивки, та давали признання тим відділам, які не занехують українського мистецтва. Суддями контесту були: Анна Скоробогач — Саскатун, Марія Гарбус — Саскатун і Ольга Патрелюк — Реджайна. Відділ ім. Олени Пчілки, Йорктон виграв нагороду і отримав таблицю з написом.

Не менше заслуговує на увагу виставка двох відділів молодшого СУМК в Саскатуні, при Катедрі Пресв. Тройці, і відділ при Громаді Всіх Святих. Ця вистава складалася з вишивок і ручної праці сумківців цілого року обидвох відділів.

СЕМІНАР — 29 ЛИСТОПАДА 1975 — 1:30 ПО ОБІДІ

Пані Анна Холод референтка зовнішніх зв'язків офіційно відкрила семінар і вкоротці пояснила проєкт продовження освіти для старших віком. Вона представила доповідачку пані Бетті Пеппер, кваліфіковану учительку (principal) в Regional Community College в Саскатуні.

У своїй промові пані Пеппер вкоротці перейшла історію цієї колегії і пояснила, що колегія базується на потребах і бажаннях людей, що вдаються й яку освіту їм потрібно продовжувати, бо там можна побирати різні корисні курси. Між іншим сказала, що можуть користуватися дооколичні містечка і також відділи С.У.К., бо можуть вдаватися за курсами Українознавства.

Другу частину семінара реферувала пані Целіна Качковська, яка представила голову Головного Музею С.У.К. в Саскатуні пані Марію Ткачук.

Пані Ткачук переказала про початки купна площі і будинку для нового музею, який міститься у вигідно доступнім місці для всіх, що цей будинок і площу куплено за суму $475,000.00 і вже приступлено до першої стадії цього проєкту.

Управа отримала повідомлення, що наша аплікація на дотацію була одобрена секретарем Держави і музей отримає дотацію в сумі $200,000.00 від Національного Музею в Оттаві на розвиток музею. Наш музей мусить бути відчинений для суспільних потреб.

Пані Ткачук дальше у своїй промові апелює до всіх відділів взяти позитивну участь в справі Музею і дати належну підтримку в цю важливу пору.

Пані К. Маліцька з Норт Бетелфорд сказала, що відділи бажають більше знати про музей і робить рекомендацію, щоби музей залучував вісті з Музею до обіжних листів Пров. Екзекутиви до відділів.

На запит добр. Г. Зузак, яка завелика повинна бути збірка експонатів, щоби стати філією Музею. Відповідь була, що, як є Головний Музей у провінції не може бути філій лише колекція або збірка і що збірки будуть входити у каталогування до головного музею.

Пані Леся Фотій пояснила працю проєкту СЕЕК "Cultural Education Extension Kits" й що вже зроблено в цьому проєкті.

Панна Линда Лазарович директорка Музею висвітлила прозірки. Це включало: писанки, народні строї різних частий України, танцювальні групи, мандрівна вистава, а також дала цікаві пояснення до мандрівної вистави. Прозірки можна купити від музею.

Пані Галя Максимюк переказала вкоротці про початок музею, який виріс від комітету до дирекції.

Слідувала промова пані Розини Драґан, яка працює для музею поверх 30 років і була першою референткою мистецтва і музею. Вона пояснила про статут і правила членства. Музей С.У.К. належить до нас всіх і ми є членами Музею Союзу Українок Канади, який є признаний музеєм.

Учасники семінаря мали нагоду послухати промови і оглянути експонати пана Лакусти з Едмонтону. Він і його дружина є власниками музею „Українського села" під назвою "Ukrainian Cultural Heritage Village". У своїй цікавій промові пан Лакуста сказав, що вони мають 6,000 експонатів в своєму музею, збірки з піонерських часів. Висвітлив багато прозірок з піонерських будинків (хатів) і сказав, що має 30 прозірок з піонерських православних церков в Альберті. П-во Лакусти привезли з собою велике число експонатів на виставу, яких дехто з молодших людей бачив перший раз.

У своїй промові пан Лакуста дав признання українським піонерам, котрі передали нам таку багату спадщину. Дав признання Музейній Управі С.У.К. в Саскатуні за набуття відповідного будинку для музею і такої гарної і відповідної площі, де музей буде приміщуватися.

Пані Текля Кудрик з Ватсон, Саск. подарувала подушку вишиту хрестиковим стібом для музею, а також пані Анна Токарчук з Ватсон, Саск. подарувала образ в рамцях православний хрест вишитий хрестиковим стібом.

Около 30 до 40 учасників семінаря відвідали музей.

Провінційна Управа на закінчення погостила учасників річних зборів і семінаря перекускою.

Анастасія Кіщук і Марія Гарбус,
секретарки з'їзду.

ПОЖЕРТВИ НА ПРОВ. ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД

Відділи в Саскачевані:

По $100.00 — ім. О. Кобилянської — Витков;

По $25.00 — О. Пчілки — Йорктон, О. Кобилянської — Саскатун, О. Пчілки — Ийлшем - Кадет, Доньки України — Реджайна;

По $20.00 — Княгині Ольги — Принс Алберт, О. Басарабової — Гефорд;

По $15.00 — Марії Маркович — Канора, О. Пчілки — Норт Бетлфорд;

По $10.00 — Л. Українки — Редфілд, О. Кобилянської — Мічем, Хариті Кононенко — Блейн Лейк, Княгині Ольги — Кадворт, О. Басарабової — Вимер - Спалдінґ.

Індивідуальні пожертви:

По $10.00 — Емілія Табашнюк — Саскатун, Анна Скоробогач, Марія Пернаровська, Марія Цьона — Блейн Лейк, Югася Талпаш — Бюкенин;

По $5.00 — Ольга Андрущак — Саскатун, Анастасія Кіщук — Саскатун, Єлисавета Заліщук — Саскатун, добр. Леся Удод — Саскатун, Марія Гарбус — Саскатун, Марія Карпюк — Гефорд, Михайлина Войтюк — Норт Бетлфорд, Анна М. Тріщук — Саскатун, Анна Гарасимчук — Саскатун, Анна Ріпак — Саскатун, Михайлина Білик — Саскатун, Зоня Марковська — Колонсей - Мічем, Розалія Томащук — Мічем, Катерина Маліцька — Норт Бетелфорд, Докія Кіндрачук — Норт Бетелфорд, Марія Сохацька — Норт Бетелфорд.

$41.50 — прийшло з розігравки з малюнка, що подарувала Анна Гарбуз з Норт Бетлфорд.

Разом на орг. фонд — $491.50.

СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД

$15.00 — Марія Пернаровська — Саскатун;

$10.00 — Відділ С.У.К. ім. Княгині Ольги — Кадворт, Саск., Анна Скоробогач — Саскатун, Ефрозина Рудевська — Саскатун, Соня Стратійчук — Саскатун.

Разом — $55.00.

ДОПОВНЕННЯ ДО ЗВІТУ ПРОВ. З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК У СХІДНІЙ Канаді: В ч. 2 з лютого ц. р. на стор. 24 була уміщена світлина частини членок Провінційної Екзекутиви, які живуть у Монтреалі і Ляшін. Доповнюємо листу членок Пров. Екзекутиви, які живуть поза Монтреалом в провінції Онтаріо і через віддаль не могли бути присутніми: уступивша голова — п. Мирослава Телега, 2 га заступниця голови — п. Оля Куць, 3-тя заступниця — п. Т. Демяненко, референтка шкільництва — п. Дарія Бродгед, реф. культурно-освітня — п. Софія Степанюк, реф. журналу „Промінь" — п. Анна Кіт, реф. молодших відділів СУМК — п. Орися Сушко, зв'язкова до Інституту св. Володимира — п. Стефанія Олійник, голова Філії Музею — п. Ольга Гамара.

НА НЕВ'ЯНУЧИЙ ВІНОК З найкращих квітів на спомин нашого одинокого і так дорогого сина блаженної пам'яті д-ра Семена Кута, який упокоївся 27 січня 1970 р. Невблаганна смерть несподівано забрала нам так улюбленого сина. Ти відійшов від нас у вічність дорогий і незабутний сину. Пам'ять про Тебе, Твою щирість і доброту, котра живе і жити буде в наших серцях. Ти залишив милі спомини по собі кожному хто знав Тебе, а мені матері, зболене серце.

Мій дорогий Сину, спочивай спокійним сном, а пам'ять про тебе буде в наших серцях вічною. Нехай Господь Бог оселить душу Твою у Царстві Небеснім, на яке Ти своїм скромним і Боголюбним життям заслужив, а ми в цю сумну річницю складаємо в його світлу пам'ять 25 дол. на пресовий фонд журнала „Промінь", котрого він так високо цінив.

Анна Кут Мудра,
сумуюча мати

Леонід Глібів

НА ВЕЛИКДЕНЬ

Усім, усім, святих небес
Святий привіт:
Христос Воскрес!
Довго діди його мовляли,
Друг друга щиро привітали.

Летіли роки, сотні літ;
Линяв людської слави цвіт,
Руйнуючи земні мистерства,
Мінялися царі і царства.

Живе не вмре святих небес
Святий привіт:
Христос Воскрес!
Ростіть, цвітіть, навчайтесь діти,
Вважать добро, людей любити.

Поглянувши на Божий світ,
Твердіть ви ще один привіт,
Щоб рівно йшла життя дорога:
Душа моя величить Бога!

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ВІДДІЛ У ВАЛЕЇ, Б. К. ВІДЗНАЧИВ СВОЄ 25-ЛІТТЯ

Місцевий відділ Союзу Українок Канади ім. Ольги Кобилянської відсвяткував та гідно відзначив ювілейне свято у неділю 30 листопада 1975 року. Того ж дня вранці відбулось врочисте Богослуження і панахида за спочилих у Бозі членок. Богослуження і панахиду служив прот. П. Блажук під милозвучний спів церковного хору під проводом добр. П. Блажук та з участю вірних, між якими була також присутня пані Анастасія Шемелюк з Едмонтону — голова Союзу Українок Канади. В час відправи о. парох виголосив змістовну проповідь про „ролю української жінки-християнки в житті українського народу"...

Після відправи всі приявні перейшли до парафіяльної авдиторії, в якій були приготовлені і гарно удекоровані столи, чудовий ювілейний торт і колачі, а також засвідчені свічки і гарні квіти. На сцені виднів портрет письменниці Ольги Кобилянської, якого намалював артист-маляр п. Іван Пушка, а напис із 25 літнім ювілеєм прекрасно змалював художник п. Іван Кук.

До обіду церковний хор проспівав „Отче Наш" а о. парох поблагословив поживу і всі засіли до спільного, смачного обіду, що його так старанно приготовили господині під проводом пані Оксани Круліцької — голови місцевого відділу. В часі обіду було піднесено тост за здоров'я і добрий успіх ювіляток із відспіванням Многоліття.

По обіді програму ювілейного свята відкрила пані Оксана Круліцька, яка покликала до привіту о. пароха, який зачитав привіт від Первоієрарха УГПЦ в Канаді, Блаженнішого Митрополита Андрея, та митрофорного прот. Д. Лучака, голови президії Консисторії. Після чого слідувало представлення головного стола, з яким ознайомила пані О. Круліцька також і пані Анастасію Шемелюк, якій причепила корсаж. П. Дмитро Василович склав щирий привіт від громади Успіння Пресв. Богородиці, як заступник голови церковної громади, бо голова п. Михайло Захарук з оправданих причини не зміг прибути. Слідувало причеплення корсажів заслуженим членкам і почесній голові пані Марії Москалюк.

У час програми слідувала хорова точка виконання релігійної пісні молитви „Вислухай Боже Могучий", у виконанні церковного хору під проводом пані А. Залубняк.

Слідував церемоніял представлення бувших голів відділу упродовж 25-ліття, та заслужених членок, яких представила добр. Параскевія Блажук. Змістовну доповідь про письменницю Ольгу Кобилянську виголосив о. прот. П. Блажук, за уступа-

ВШАНОВАНІ ЧЛЕНКИНІ З НАГОДИ 25-ЛІТТЯ ПРИНАЛЕЖНОСТИ ДО МІСЦЕВОГО І ПОЗА МІСЦЕВИХ ВІДДІЛІВ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ. — На світлині присутні (зліва направо): добр. Параня Блажук, Надія Боярчук, Марта Лебедович, Антося Добровольська, Єлена Парасій, Анастасія Шемелюк — Голова Союзу Українок на Канаду з Едмонтону, Оксана Круліцька — Голова Місцевого Відділу Союзу Українок Канади ім. О. Кобилянської, Докія Янда — бувша голова Союзу Українок на Канаду, Євтимія Василович, Марія Москалюк і Василина Бонар.

ючу голову відділу пані Раїсу Демчук, якій було неможливо прибути через завіяні снігом дороги.

Церемонія вручення грамот і причеплення відзнак з 25 літтям виконували — пані Анастасія Шемелюк, голова С.У.К. на Канаду вручувала грамоти, а пані Оксана Круліцька, голова відділу причеплювала відзнаки. Це було гідне вшанування тих щирих працівниць, що впродовж чверть століття з великою самопосвятою й щирою відданністю працювали у відділі для добра і зросту церковно-громадського і культурно-освітнього життя, у збереженні рідної культури.

Щирий привіт слідував від пані Люби Кут-Шевчук, голови Провінційної Екзекутиви С.У.К. на Британську Колюмбію, після чого пані Люба Кут-Шевчук представила пані Анастасію Шемелюк і попросила до слова її. Пані Анастасія Шемелюк промовляла про збереження української ідентичности, а головно вона звернула увагу про збереження своєрідної культури і апелювала, щоби українські батьки і матері та навіть бабусі і дідусі пильно навчали у своїх домах дітей, онуків і правнуків української мови, бо коли її не задержить українська домашня школа, цебто родина, то значить черговим кроком буде вступ до асиміляції, яка є сильно загрозливою в сучасних обставинах і умовах, серед яких находиться українська спільнота. Вона також поінформувала приявних про величезні завдання і обов'язки членкинь СУК та їх правдиве відношення в кооперації до громадських і церковних провідників, яких на жаль, в сучасну пору, їх є замало до тої праці і завдань, які стоять перед нами, говорила про 50-ліття Союзу Українок Канади та Ювілейний З'їзд, який має відбутися в 1977 році у Саскатуні, Саск. У своїй доповіді пані А. Шемелюк висловила велике признання і місцевому відділові у Валей та працьовитим членкам і управі на чолі з головою пані О. О. Круліцькою, що членкині вклали багато праці в розбудову культурно-релігійного і українського національного життя.

По цім слідувало і ще дві народні пісні „Де серце моє" і „Садок вишневий" у виконанні церковного хору під проводом пані А. Залубняк. На цей Ювілей у Валей також прибула і пані Докія Янда з Едмонтону, відзначена членка С.У.К. на Канаду, яку представила пані А. Шемелюк. Опісля також промовляла пані Янда, яка у своїй глибоко патріотичній промові з'ясувала значення української жінки-патріотки та її ролю ще за княжої доби і за часів козаччини.

Голови Відділу Союзу Українок Канади ім. О. Кобилянської на протязі 25 р. — з ліва направо: Єлена Парасій, Надія Боярчук, Марія Москалюк, Оксана Круліцька, Анна Бабюк, Василина Бонар, Марія Антонішка.

Неприсутні голови на світлині: Докія Фостій-Антоненко, Анеля Куфлей, Марія Дем'яник, Павліна Москалюк, Раїса Демчук, Марія Дорош і Катерина Коропатніцька — (покійна).

Докінчення програми попереджувало краяння торта, що на нім засвічувала свічку кожна бувша голова у продовж 25 років. Краяння торта виконали пані: О. Круліцька — теперішня голова і пані М. Москалюк — почесна голова відділу у Валей.

Потім всі присутні відспівали гуртом „Де згода в родині".

Заключне слово виголосила пані Оксана Круліцька, яка ввесь час гарно керувала програмою, а перед тим вона вклала багато інтенсивної праці.

Ювілей закінчено відспіванням: „Ще не вмерла Україна" й Боже щасти її".

Після обдарування учасників ювілейнив тортом відбулося чайне прийняття в честь дорогих гостей та наших ювіляток.

(опб)

СВЯТО ГЕРОЇНЬ

В неділю, дня 15 лютого, відділ Союзу Українок ім. Олени Пчілки в Норт Бетлфорді врочисто вшанував пам'ять наших героїнь: Ольгу Басараб, Олену Телігу, Харитю Кононенко і Аллу Горську, як також поетесу Лесю Українку.

Увечорі, після вечірні о. Стеценко відслужив панахиду по героїнях, відтак всі присутні зійшли на долину до церковної залі.

Пані Савеля Лазорович, голова програмового комітету, як також диригентка хору, відкрила свято і всі відспівали „О Україно", відтак вона коротко оповіла про значення імпрези, і покликала добродійку Стеценко до святочного реферату, в якім прелеґентка з'ясувала ціль і значення свята героїнь.

Потім слідували дві пісні „Колискова" і „Вечірня година" — слова Лесі Українки, які відспівали при акомпаньяменті мандолін Марія Саранчук і Савеля Лазорович.

Євгенія Щудлик, молоденька сумківка рецитувала вірш в пам'ять героїнь.

На закінчення голова відділу пані Катерина Друль подякувала програмовому комітетові, добр. Стеценко і тим, що брали участь у програмі, присутнім гостям, і попросила всіх до смачної перекуски, яку приготовили пані К. Друль, Д. Кіндрачук і К. Білик. Також покликала пана Герасимова, щоб в імени своєї дружини, яка не могла бути на святі, щоб попросив присутніх скласти датки на

прес. фонд „Променя". Всі присутні щиро віднеслись до збірки, яка принесла $54.00, яку переслано.

Свято закінчено гимном „Ще не вмерла Україна".

Марія Гарасимів, реф. „Променя"

ВШАНУВАЛИ НОВОГО СВЯЩЕНИКА

Минулої осені до нашої церкви Св. Михаїла у Брентфорд, Онт. прибув новий священик з м. Брендону в Манітобі — о. Орест Гудима, добр. Наталія й їхня доня Софійка.

У нас тут не було парафіяльного дому для священика, ані жодних меблів для потреб родини. Громада завдаткувала дім і дещо з меблів. Членки відділу Союзу Українок при громаді бажали в дечому допомогти, а що каса наша в той час була майже порожня, то ми між собою склали пожертви на $1,200, а $200 дали з каси й закупили необхідні в домі речі, такі як пральну машину, сушарку білизни, морозільник, холодільник, килим до гостинної кімнати — все вартости $1,400.00.

Отже в неділю по обіді 4 січня дехто з членок управи вважали своїм обов'язком скласти візиту нашому парохові о. Гудимі й його родині. Прибувши, привітали ми отця і добр. хлібом-сіллю та склали їм найкращі побажання „на многії літа" і щирої праці між нами.

Отець і добродійка щиро подякували нам за привітання і подарунки, гарно нас погостили, а наша голова пані Гриньків щиро їм подякувала. А щоб цей день був більш пам'ятним ми всі, за згодою о. і добр. склали $22.00 на „Промінь".

Анна Пережак, реф.

ВШАНОВАНО ПАНІ ЮЛІЮ ГРИЦІВ З НАГОДИ ЇЇ 70-ЛІТТЯ
(Монтреал, Кве.)

В неділю 18 травня 1975 р. зійшлись родина, куми, краяни, сусіди, і поважне число приятелів, щоб віддати пошану ювілятці пані Юлії Грицівз нагоди дня її уродин. По Службі Божій настоятель Собору Св. Софії о. Ігор Куташ відправив Молебень за здоров'я ювілятки й її родини, відтак усі запрошені гості зійшли до залі, де відбулось прийняття. При вході до залі привітали юілятку

Юлія Гриців

українським зичаєм хлібом і сіллю голова Жіночого т-ва Доньки України, пані Стефанія Кульба і Олекса Кіпибіда. За головний стіл засіли: ювілятка з мужом і дітьми, о. настоятелем, і також був запрошений за головний стіл п. Ярослав Кульба, муж пані Стефанії Кульби, що була господинею того ювілею. Після вступного слова пані господиня попросила Отця настоятеля провести молитву і поблагословити страви. Після молитви господиня пані Кульба піднесла тост за здоров'я ювілятки і побажала їй щасливих довгих і многих літ, і усі присутні відспівали „На многії літа". Дочка Євгенія Кузенко, яка приїхала з мужом Іваном і трьома дітьми з Мисисаги, Онт., удекорувала маму гарним корсажем а тата гарною квіткою. Після обіду були прочитані писемні привіти, від о. протопресв. д-ра Володимира і добродійки Леонії Слюзар, які на той час не були присутні в Монтреалі, від жіночого т-ва Доньки України привіт прочитала членка пані Ярослава Якісон. Найбільшою несподіванкою для ювілятки, була телеграма від її племінниці з України. Усні привіти висловили: син Роман від дітей, склав привіт для мами як рівнож, подяку родичам за виховання і за навчання своєї рідної мови і письма, а онук Євген Кузенко від онуків, побажав бабусі якнайкращого здоров'я і щасливих многих літ. Сельчанка ювілятки пані Марія Ґонсов склала щирі побажання. Змістовний привіт висловив настоятель Собору Св. Софії о. Ігор Куташ, від себе і від Соборової громади, як рівнож попросив присутніх із цієї нагоди скласти жертви на прикрасу Собору. Присутні щиро цей заклик прийняли і склали на ту ціль поважну суму. Відтак господиня пані Кульба попросила до слова двох пань Ксеню Самолюк і Софія Олянську, вони висловили щирі побажання ювілятці і передали від усіх присутніх дарунок. Відтак була покликана до слова ювілятка, вона подякувала о. настоятелеві за щирі молитви в Соборі, і за такий гарний привіт на обіді, подякувала господині пані Кульбі за таке гарне і уміле переведення ювілею, висловила щиру подяку за писемні і за усні привіти та усім, що прийшли годи дня уродин, дякувала так само й тим, що прилучились до того ювілею, але із різних причин не могли бути присутні. Подякувала усім за дарунок і тим, що зайнялись приготуванням того прийняття. Ювілятка зложила жертви від себе і мужа на такі цілі: Собор Св. Софії 50 дол. на Жіноче т-во Доньки Україна 50 дол. на журнал „Промінь" 20 дол. на „Український Голос" 20 дол.; на Колегію Св. Андрея 10 дол. і на кліше 10 дол.

Пані Юлія Гриців народилась 10 травня 1905 р. в родині Данила і Олени Іваник в селі Карів, повіт Рава Руська. До Канади приїхала 1926 р. а 1929 р. вийшла заміж за Романа Гриціва, в них було четверо дітей, але найстарша донька у дуже молоденькому віці відійшла у трагічному випадку із цього світа, а троє живуть, усі подружені Євгенія замужня за Іваном Кузенком у Мисисага, Онт. Галина замужня за Дмитром Королем в Монтреалі, і син Роман з дружиною Наталею в Монтреалі та семеро онуків.

П-во Гриців стали членами Церкви Св. Софії, теперішнього Собору 1932 року, а пані Юлія зараз вписалась до Жіночого т-ва ім. Доньки України, де була і в заряді і була фінансовою секретаркою, а також і протоколовою. Її муж п. Роман був у Церковній управі і по сьогодні вони обоє є активними членами. Приготуванням до того ювілею занимались слідуючі пані: Анна Кіпибіда, Ксеня Самолюк і Софія Олянська при помочі дітей, допомагали подавати на столи, пані Ярослава Якісон, Стефанія Головач, Євгенія Довга, Ярослава Драган, і Маруся Ланяк. Обслуговували також

Володимир Головач, Семен Довгий і О. Кіпибіда. По закінченню програми музиканти брати Іван і Павло Олянські грою на своїх інструментах забавляли публіку до вечора. Отож щира подяка усім жертводавцям за жертви на прекрасу Собору, а ювілятці пані Юлії Гриців за ті щирі жерви, на вище згадані цілі. Хай Господь Милосердний обдарує її і її Мужа, дітей і онуків довгим віком в найкращому здоров'ю і щоб усі прожили щасливі, довгі і многі літа.

Присутній

90-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ВАСИЛЯ ҐРОДЗІКА В СУРЕЇ, Б. К.

Серед канадсько-українського суспільства є особи, що з волі Божої і Божого Провидіння обдаровані не лише особливими талантами й здібностями, але і цим, що заслуговують проживати довготривалим віком. Тому саме якраз у неділю дня 22 лютого 1976 року п. Василь Ґродзік, якого Милосердний Господь сподобив обходити і святкувати його 90-ліття як ювілейні роковини народження.

По Св. Літургії місцевий о. настоятель щиро й тепло привітав дост. ювілята та побажав йому найкращих успіхів і божих ласк, щоб Милосердний Господь сподобив його дочекатися наступних ювілейних роковин до сто літ, після чого вся церква проспівала побожне і милозвучне многоліття дост. Ювілятові.

З цієї нагоди в честь ювілята п. Василя Ґродзіка, родина і п-во Василь та Василина Лисаки влаштували ювілейну гостину, на яку прибуло біля 30 осіб родини і приятелів. До обіду молитву проказав о. П. Блажук, а піднесення тосту за здоров'я ювілята перепровадила пані Марта Лебедович, з відспіванням многоліття всіх присутніх в шану п. Василя Ґродзіка, що про нього як свого вуйка висловила дуже гарні і цікаві та приємні спомини з культурно-освітньої і виховної ділянки.

Після дуже смачного обіду слідували короткотривалі промови і привіти, що їх склали: о. П. Блажук висловив побажання від себе і родини для ювілята, також промовляв д-р Богдан Лисак, який висловив кілька цікавих і приємних спогадів про свого вуйка-піонера. Ці спомини мали

Василь Ґродзік

історичне значення з піонерського життя тих часів, коли ще й не було смоляних і цементових доріг, ні такої комунікації, як тепер маємо: в радіевій, телефонічній і телевізійній системах... а практичними техніками були, таки самі піонери, які виходили нераз із тяжкої ситуації та давали самі собі раду на всіх відтинках трудолюбивого й культурно-освітнього життя, як в громаді і в просвіті, до якої постійно належав п. Василь Ґродзік. Він був великим аматором і режисером на сцені української комедії і драми. Щирі побажання склав ювілятові п. Задорожний, як бувший і довголітній сусід з околиці Ешвил, Манітоба.

При закінченні скромної ювілейної програми цінний дарунок вручив від родини ювілятові п. М. Комбел з Сіятел, США, який прибув з дружиною Савелею і їх дітьми на цю гостинну оказію їх вуйка-ювілята. По цім слідували особисті побажання індивідуальні привіти і дарунки від приявних осіб, що прибули на це радісне ювілейне прийняття в шану п. Василя Ґродзіка, який приїхав з Давфину, Манітоба до сестри Василини і шваґра Василя Лисака, які влаштували у своїм домі цю гостину.

В кінці програмки щиру вдячність із зворушенням та приязною теплотою та лагідною усмішкою висловив ювілят присутнім, що справило миле враження. Ювілят сердечно дякував усім і о. настоятелю зокрема за Св. Молитви і щире слово. Достойний Ювілят має завжди ту лагідну вдачу, якою веселить родину, приятелів і сусідів та земляків. Всі присутні з цієї радісної події й ще проспівали „Де згода в родині". Слідує також згадати, що на цю оказію з нагоди 90-их роковин п. Василя Ґродзіка прибула ще одна його сестра, Єлена Сторожинська зі своїм мужем Іваном з Роблин, Манітоба.

З цього місця буде приємно згадати, що п. Василь Ґродзік народився в Західній Україні 22 лютого 1886 року в селі Кривча, пов. Борщів. До Канади приїхав молодим хлопцем в 1905 році в околицю Ешвил, Ман.

Має добрі прикмети християнина, від самого початку належав до Української Греко-Православної Церкви, постійно був практикуючим християнином, громадським діячем і примірним членом своєї Рідної Церкви та взірцевим громадянином канадсько-українського суспільства.

Бажаємо достойному ювілятові кріпкого здорв'я й щасливого життя та щоби Милосердний Господь поблагословив і надальше його своїми ласками і щедротами на многії й благії літа.

Присутній

З НАГОДИ 80-ЛІТНІХ УРОДИН

Анна Ковальчук

У неділю 18 травня 1975 р. діти, внуки, родина та сусіди зійшлись ра-

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ЛАШІН, КВЕ.
ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Звіт з діяльности відділу від 9 лютого 1975 р. до 16 листопада 1975 року.

Загальні річні збори відбулися 16 листопада 1975 р. в присутності 33-ох членок.

Збори відкрила голова відділу Н. Лазоренко і привітала всіх присутніх. Проведено молитву о. Григорієм Планідою. Предсідницею зборів було обрано голову відділу Н. Лазоренко. До почесної президії покликані: добродійка Галина Планіда, почесна голова — А. Геньга, почесні членки Єфімія Товстюк, А. Данилевич, старша сестриця Єв. Гела. Секретарювали Л. Рудич і О. Штихно. Хвилиною мовчанки вшановано членкинь, які відійшли у вічність.

Секретарка відділу Л. Рудич прочитала протокол з попередніх Річних зборів. Звіт діяльности за порядком денним подавали: голова відділу, рекордова і кореспондентка, касирка, референтки різних ділянок, представниця до канадійського Червоного Хреста старша сестриця, відвідувачі хворих. Висновок контрольної комісії.

Голова відділу Н. Лазоренко обширно з'ясувала свою діяльність при своєму відділі, а також як заступниця голови С.У.К. східньої екзекутиви Монтреал. Всім подякувала за співпрацю, закликаючи до дальшої активности для добра нашої Церкви та українського суспільства.

На протязі року діяльність відділу була така: відбуто загальні річні збори, п'ятеро зборів відбулося за потребами вимагаючих справ. Усю одержану кореспонденцію прочитано та обговорено на зборах. Кожна референтка старанно виконувала свій обов'язок належної ділянки. Співпрацюємо з церковною управою, молодю С.У.М.К. (вишивання, писання писанок), Рідною Школою. Беремо участь у всіх церковних та національних імпрезах. Займаємося приготуванням громадських обідів на різні святкування. Влаштовуємо літературні вечори. Дбаємо про чистоту і красу Божого храму.

Вповноважуємо делеґаток на з'їзди, Ювілейні відзначення, виставки моделів, та всі фінансові витрати спонзоруємо надбанням спільної праці членкинь. Пересилаємо скромні пожертви на фундацію українських організацій в Канаді. Беремо участь в Канад. Червоному Хресті. Членки відділу також спричинюються добродійною працею в інших групах для людей потребуючих помочі. Відвідуємо хворих, посилаємо квіти. Проведено збірку на журнал „Промінь" отриману суму $64.00 переслано до адміністрації журналу.

З нагоди Конвенції Національної Жіночої Ради Канади в Монтреалі, зустрілися з делеґатками С.У.К. На потреби їхнього перебування наш відділ уділив $100.00 12 червня 1975 року наш відділ відвідала голова С.У.К. Сх. Екзекутиви, Монтреал, п. Галина Сенишин з доповіддю, присвяченою 90 літтю зорганізованого українського жіночого руху.

Сповняємо обов'язки до централі С.У.К., висилаємо бюджет і анкету.

До відділу належать п'ятдесят членок.

Контрольна комісія перевела контролю ведення книжок відділу. На внесок контрольної комісії збори уділили вотум довір'я уступаючому заряду.

Новоперевибраний заряд на 1976 рік: почесна голова — Анна Ґеньга, голова — Наталка Лазоренко, заступниця голови Валентина Кисленко, рекорд. і кореспонд. секр. — Лариса Рудич, фін. секр. — касирка — Катерина Клунко. Культ.-освітні референтки — Тетяна Клемба, Валентина Кисленко, Марта Лазаренко. Референтки: журналу „Промінь" — Марія Тихонова, дом. економіки — Анна Данилевич, Оксана Яковенко, Наталка Івак, Анна М. Савюк, СУМК-у — Ольга Штихно, добродійної праці — Антоніна Кравченко. Сестриці — Євдокія Гела, Домка Максимич, Вікторія Морґан, А. Данилевич, Анна Г. Савюк. Відвідувачі хворих — Єв. Гела, Олена Марійович. Представниця до церковної управи — Єв. Гела.

Контрольна комісія — Ольга Штихно, Зіна Гайдук, Анна Г. Савюк.

Нововступивша членка — Анна Декер.

Фінансовий звіт: сальдо з 1974 року — $2,016.19, прибутки у 1975 році — $826.90, видатки — $837.74, сальдо на 1976 рік — $2,005.35.

Відділ подарував на: „Промінь" — $64.00, Музейну Фундацію — $50.00, на фонд СУС — $20.00, організаційний фонд С.У.К. — $25.00, С.У.К. Східня Екзекутива — $50.00, Конвенція Національної Жіночої Ради Канади — $100.00.

Р. Рудич, секретарка

зом, щоб відсвяткувати день уродин дорогої Мами і приятельки Анни Ковальчук. Анна народилась 18 травня 1895 у селі Білий Потік у Західній Україні у родині Прокопа і Параски Панчуків. Одружилась з Антоном Ковальчуком. Приїхала до Канади 1921 року в околицю Овкборн в Манітобі. Через минулих 7 літ замешкала у дочки Марії і зятя Петра Коваль у Віннінпегу. У цім же домі відбувся цей обід при участі гостей. Всі присутні складали Анні побажання доброго здоров'я і многі літа прожити.

Анна ще досить добре чується хоч здоров'я підупадає. На все час свій приходить. Анна Ковальчук любить читати, передплачує „Український Голос", „Вісник", „Промінь" та книжки.

З нагоди цих уродин засилаємо $10.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

М. К.

БЛ. П. МАРІЯ ДАНИЛЮК-СОРОКА
Ґронлид, Саск.

Ділимося сумною вісткою, що 20 жовтня 1975 року неумолимо смерть перетяла нитку життя важко струдженої бл. п. Марії Сороки.

Марія народилась 18 серпня 1899

року в селі Онут, повіт Чернівці на Буковині в родині Іллі і Домки Панчук.

1915 року Марія вийшла заміж за Онуфрія Данилюка і Господь поблагословив їх 5 синами і одною донькою.

В 1957 році відійшов у вічність муж Марії, діти розійшлись і вона лишилась сама. Зазнала Марія багато життєвих труднощів, але сильна віра в Бога додавала їй сили і витривалости та сильної надії йти дальше до своєї мети.

Марія була членкою жіночого т-ва ім. Княгині Ольги. Дорожила українським мистецтвом і вщепила любов у серця своїх дітей до своєї святої Православної Церкви. В 1963 році Марія одружилася вдруге з Іваном Сорокою.

Покійна Марія залишила дочку Софію, зятя Павла, синів та невісток, Івана і Марію, Василя і Павліну, Костя і Павліну, Стефана і Магдалину у Флин Флон, Ман., Іллю в Брентфорді, Онт., а також 12 внуків і двоє правнуків, 2 сестрі — Василину Притулу в Бруксбі, Саск. і Анну Панчишин у Сурей, Б. К., 2 брати — Костя в Едмонтоні та Івана Панчука в Принс Альберт, Саск.

Похоронні відправи почалися 29 жовтня в похороннім заведенні Kyle Funeral Home у Мелфорті панахидою, яку відправив місцевий парох о. Андрій Лакуста, з допомогою дяка Івана Івануся.

Другого дня тіло покійної перевезено до Ґронлид церкви Різдва Пресв. Богородиці. Храм був переповнений вірними парафіянами, родиною і приятелями. Похоронну Службу Божу відслужив о. Лакуста під спів місцевого дяка і хору. По похороні відбувся поминальний обід в Народнім Домі, що його приготовило жіноче товариство. Після обіду о. парох подякував за численну участь у похороні.

Нехай Милосердний Господь прийме душу покійної Марії у Своє небесне царство, а пам'ять про покійну нехай буде вічною між нами.

Прокіп Биць, сусід

ПОДЯКА

Родина складає щиру подяку парохові о. Лакусті за щирі молитви і теплі вислови. Жіночому Товариству за приготування обіду, дякові п. І. Іванусеві та всім, що брали участь в похороні за квіти і картки співчуття.

Зі збірки на нев'янучий вінок в пам'ять спочилої мами і баби призначено 20 долярів на пресовий фонд журнала „Промінь".

Картопляне п'юре стане смачніше, якщо перед подачою на стіл додати до нього збитий білок.

— — —

Основне завдання, яке стоїть перед господинею — це смачно і поживно харчувати свою сім'ю, і в першу чергу дітей.

М'ясо — Яловичина легко уварюється і стає ніжнішою, якщо її на деякий час натерти гірчицею.

Якщо вам не подобається запах оцту в шашлику, то його можна замінити сухим вином.

— — —

Готуючи котлети, беріть черству булку, або сухарі (без шкоринки). Свіжа булка надає котлетам неприємну клейкість.

— — —

Риба — Морожена риба краще зберігає поживні речовини, якщо розморожувати її у холодній підсоленій воді (10 грамів соли на 1 літру води).

— — —

Оселедець вимочують у міцному настої холодного чаю або в молоці. Дубильні речовини чаю та молоко роблять м'якість оселедця пружною і ніжною.

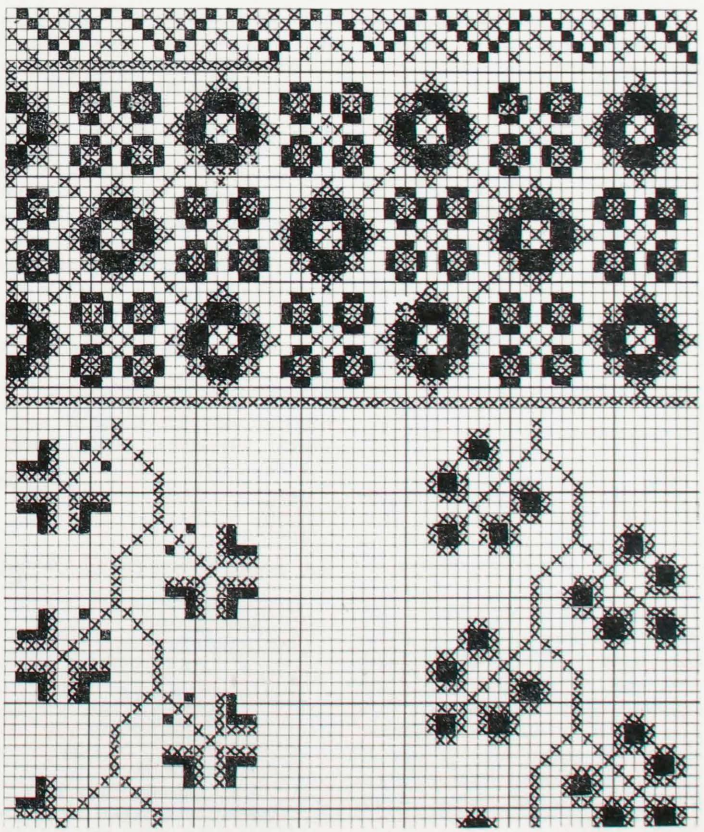

Із збірки Олени Пчілки — Уставка і гілка до народної сорочки вишита хрестиком — чорною — ■ і червоною — × ниткою.
Союз Українок Канади,
Музей Торонто Філія
Рисунок для журнала виконала **Іванна Вахна**

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

БАБУНИНІ ВЕЛИКОДНІ БАБКИ

(Подаю повні порції припису, але як хто хоче, то може взяти лише половину).

Молдаванська бабка

25 цілих яєць
5 горняток теплого молока
3 пачечки скороростучих сухих дріжджів
5 горнят цукру
1 ложка соли
1 ложечка ванілії
2 фунти розтопленого масла
родзинки (білі)
дрібку покраяного міґдалу, або цукатів (candied peel)
муки до замісу

Всі 25 яєць жовтки і білки разом вбивати вбивачкою на піну, додати 5 горнят теплого молока, 3 пачечки сухих дріжджів, розведених у ⅔ горняткові літеплого молока. Муки дати стільки, щоб зробити розчину (так зарідко як тісто на налисники) — все добре розмішати і дати, щоб розчина підросла.

Як розчина підросла дати 5 горнят цукру, добре вибити і хай знову підійде, дати сіль ванілію і муку до замісу. Тісто має бути легеньке. Як вся мука вимісена давати по трохи розтоплене масло, вимісити добре, по цім дати білих родзинків, покраяного міґдалу, або цукатів і знову дати, щоб тісто підійшло. Тоді накладати у форми (⅓ форми). Коли тісто підійде на ⅔ форми обережно вкладати у нагріту піч 350⁰ на 15 хвилин, тоді знизити температуру на 325⁰ і пекти ще 45 хвилин — все разом 1 годину.

(Я роблю розчину о год. 7 або 8:00 вечора, о год. 12:00 вночі всипаю цукор і добре розбиваю та залишаю до ранку, а ранком вже замісую).

Л. К.

Великодна паска

10 горняток муки
1 ложечка соли
¾ горнятка цукру
½ фунта теплого масла
2 ложки меду
¼ горнятка оливи
3 жовтки
2 цілих яєць
1½ горнятка води, теплої
1½ горнятка молока, пряженого
½ горнятка води, теплої
2 ложки дріджів
2 ложечки цукру

Розпустити 2 ложки цукру в теплій воді, додати дріджів і хай постоїть 10 хвилин. До гарячого молока (не кип'ячого) додати оливу, мед і хай вистигне до літотеплости. Окремо вибити яйця на піну, додати цукор і дальше вибивати до білости.

До води додати молоко з медом, вимішати, вилляти яйця, додати дріджі і легко вибити. Замісити легко теплою посоленою мукою, тісто має бути вільне додаючи увесь час топлене масло і місити, щоб відставало від руки. Поставити в тепле місце щоб тісто підросло в двоє, около 1 до 1½ години.

Виробляти і накладати в наперед приготовані форми, хай підросте около години. Помастити верх яйцем і пекти на 300⁰ між 45 до 60 хвилин. Робити 3 середньої величини паски.

Л. Кут

— — —

Бабунина бабка (дуже смачна)

4 горнятка муки
6 горнят молока
30 жовтків
10 білків
3 пачечки дріжджів
2 горнятка цукру
2 горнятка масла
1 ложечка ванілії
1 чарочку запашного рому
тоненько накраяної помаранчевої шкірки
дрібку соли
муку до замісу

Чотири горнятка муки запарити 6-ма горнятками кипячого молока. Добре вимішати і хай трохи прохолоне, але поки ще запарка тепла, добре розтерти, щоб не було „галушок". Окремо вбити 30 жовтків, а 10 білків вибивати на піну. Дріжджі розпустити ⅔ горнятка літеплого молока і дати до розчини. Все разом добре вимішати і поставити в теплім місці, щоб підросло. Коли розчина підійде, додавати поступово частками цукор, розтоплене масло і добре вбивати, додати ром, ванілію, шкірку з помаранча, дрібку соли, все вимісити (місити не менше одну годину). Тісто має бути легко замісене і дати підрости. Коли тісто підійде — накладати у форми ⅓ форми, а коли знов підійде на ⅔ форми вкладати до печі у 325⁰ на 1 годину.

Подала Л. К.

— — —

Міґдаловий мазурок

½ фунта солодкого міґдалу
10 штук гіркого міґдалу
2 білки
3½ фунта цукру
2 жовтки
2 вибитих білків

Пів фунта солодкого міґдалу і 10 штук гіркого — почистити і змолоти, потовкти з 2-ма білками, перемішати добре з 3½ фунт. цукру, 2 жовтками та додати піну з 5 вбитих білків. Бляшку помастити маслом, посипати мукою і вилити тісто, щоб було на ½ цаля грубости. Дати до огріваної на 325⁰ і підсушити. Ще теплим покраяти на квадратики.

Подала Л. К.

Підлива з хрону

До холодного м'яса добре підходить свіжий тертий хрін, заправлений до смаку оцтом і цукром. Можна теж приготовити хрінову заправу, як хто бажає. Деякі господині додають до нижче поданого припису ложечку сухої муштарди і два жовтки, зварені та перетерті через ситко:

½ горнятка густої сметани
3 ложки цитринового соку або оцту
½ горнятка тертого хрону.

Змішати разом всі складники. Накрити щільно і перетримувати в холоді. Додавати до холодного м'яса.

Замість квітів на свіжу могилу нашого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Івана Кілюка, який упокоївся 31 жовтня 1975 року в його світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Параскевія Кілюк, діти і внуки, Гефорд, Саск.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої дорогої братови бл. п. Анни Борси, яка відійшла у вічність 10 лютого 1976 року у Єлов Крік, Саск. і в її світлу пам'ять засилаємо $10.00 на журнал „Промінь". Покійній вічна пам'ять.

Володимир, Розалія і Леся Борса, Єлов Крік, Саск.

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого мужа, бл. п. Григорія Шкурко, замість квітів на його могилу засилаю на пресовий фонд журнала „Промінь" п'ять долярів.

Дружина Ольга Шкурко, Мисисага, Онт.

Складаю нев'янучий вінок у світлу пам'ять мого дорогого брата, бл. п. Ілька Ковалика, який відійшов у вічність 16 липня 1974 року в Елма, Ман. і засилаю $10.00 на журнал „Промінь". Покійному вічна пам'ять. Спи, дорогий брате, хай канадська земля буде тобі легкою.

Сестра Анна Скоробогач з родиною, Саскатун

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого мужа, бл. п. Івана І. Ткаченка, який упокоївся 3 березня 1976 р. складаю на пресовий фонд „Променя" $10.00. Нехай канадська земля буде йому легкою.

Засмучена дружина Марія, Лашін, Кве.

— — — — —

У день похорону бл. п. Івана І. Ткаченка — 5 березня 1976 р., на поминальному обіді, членкині місцевого відділу Союзу Українок Канади провели збірку на прес. фонд „Променя". Збірка принесла $65.00. Усім жертводавцям щиро дякуємо, а пам'ять про покійного Івана І. нехай буде між нами вічною.

Збірщики: Т. Клемба і А. Данилевич, Лашін, Кве.

НОВІ ЖУРНАЛИ

При кінці 1975 року появилось друком два нові журнали:

„Любисток" — квартальник літератури, мистецтва і літературознавства. Редактор і видавець **Петро Роєнко.** Торонто, Онт. Стор. 16.

„Віра" — видає Об'єднання Українських Православних Сестрицтв у ЗСА. Бавнд Брук, Н. Дж. Редакційна Колегія: **Віра Драч** і **Галина Петренко.** Стор. 32. Грудень 1975.

* * *

НАДІСЛАНІ КНИЖКИ

Українська книга — Квартальник бібліографії й книгознавства Т-ва українських книголюбів, Т-ва українських бібліотекарів і Бібліографічної комісії НТШ. Редактор **Богдан Романенчук.** Число 3 - 4. Філадельфія — 1975.

Бібліографічний показник української преси поза межами України — д-р **Олександер Фединський.** Річник VII - IX за роки 1972 - 1974. Видання Український Музей-Архів у Клівленді, Огайо, ЗСА. 1975.

Роман Рахманний — ЧОМУ ПОЛІТИЧНИЙ ШЕВЧЕНКО — есей. Накладом і друком Видавничої Спілки „Тризуб". Вінніпеґ, 1976.

Прот. С. Ярмусь — ПРИЧИНКИ ДО МИСЛІ ПРО СУЧАСНЕ ДУШПАСТИРСТВО. Видання Науково-Богословського Товариства ім. Митр. Іларіона. Вінніпеґ. 1975.

Михайло Іванчук — ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОГО ПОСЕЛЕННЯ В ОКОЛИЦІ ҐІМЛІ. Накладом Видавничої Спілки „Тризуб". Вінніпеґ, 1975.

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Едмонтон — Відділ при катедрі св. Івана, реф. Анна Особа прислала $263.50 на передплати.

Тандер Бей, Онт. — Відділи ім. О. Пчілки й „Доньки України", із спільного свята „Лесі Українки на прес. фонд $56.00

Суррей, Б. К. — З нагоди ювілею 90-ліття уродин Василя Ґродзіка, о. П. Блажук — переслав $30.00

Портедж Ла Прері, Ман. — Відділ ім. О. Кобилянської, секр. Т. Тровська — на прес. фонд журнала 25.00

Скарборо, Онт. — Відділ „Св. Анни", реф. Юлія Никіфорук — $36.00 на продовження передплат.

Норт Бетлфорд, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, реф. Марія Гарасимів $18.00 на передплати, на прес. фонд 54.00

Геффорд, Саск. — Відділ О. Басарабової, А. Ткачук — пожертву на нев'янучий вінок і $48.00 на передплати.

Канора, Саск. — Відділ ім. М. Маркович, А. Мисак $78.00 передплати.

Флин Флон, Ман. — Відділ „Доньки України", П. Малюта на прес. фонд 25.00

Гамільтон, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, реф. У. Криворучко на передплати $60.00, з академії Л. Українки на прес. фонд 55.00

Виндзор — Відділ ім. Л. Українки, Е. Щипанська $60.00 передплати.

Саскатун — Пров. Екзекутива С.У.К. на Саскачеван 20.00

Кадет-Айлшем, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, Р. Козунь переслала 20.00

Реджайна, Саск. — Відділ „Доньки України", реф. Е. Олесюк — $48.00 на передплати.

Бюкенен, Саск. — Відділ ім. Л. Українки, Ю. Талпаш на прес. фонд 10.00

Форт Френсес, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, Марія Ґушуляк — $30.00 на передплати.

Торонто — Анна Бойко — $36.00 на передплати.

Брентфорд, Онт. — З нагоди прийняття в честь о. і д-ки Гудимів, А. Перожак — на прес. фонд 22.00

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Стефан Бригідер — Мирнам, Алта.	$25.00
Зеновія Зміївська — Тандер Бей, Онт.	10.00
Василина Котик — Форт Френсес, Онт.	10.00
Л. Килимник — Торонто, Онт.	10.00
Надія Новицька — Ст. Пал, Минн., ЗСА.	10.00
Параня Смиснюк — Айтуна, Саск.	8.00
Катерина Юрків — Гаєс, Саск.	5.00

P 17N OCT 75
HAWRYSH MRS KATE
602-11112-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A2

Анна Дутчак — Ошава, Онт.	5.00
Галя Маріянич — Ту Гилс, Алта.	5.00
Анна Боєчко — Радвей, Алта.	5.00
Петро Гуменюк — Вінніпеґ, Ман.	5.00
Галина Гуменна — Едмонтон, Алта.	4.00
П. Русин — Вінніпеґ, Ман.	4.00
Марія Фролов — Торонто, Онт.	4.00
Марія Митран — Келовна, Б. К.	4.00
Оксана Гунко — Монтреал, Кве.	4.00
Теодота Клим — Едмонтон, Алта.	4.00
С. Михасів — Кемсек, Саск.	4.00
П. Бігун — Реджайна, Саск.	4.00
Д-ка Анна Зміївська — Тандер Бей, Онт.	4.00
Анна Клапоущак — Давфин, Ман.	4.00
Д-ка Ольга Савчук — Вінніпеґ, Ман.	4.00

По $3.00: — Д. Симчич — Вернон, Б. К., А. Коніковська — Содборі, Онт., Н. Вацик — Тандер Бей, Онт., Галя Влад — Вінніпеґ, Ман., Л. Ахторович — Китченер, Онт., Н. Парсонс — Торонто, Онт.

По $2.00: — З. Гречко — Торонто, Стефанія Іванів — Стирджес, Саск., С. Хомик, Анна Ґулевич, О. Шевчук — Монтреал, Стефанія Олійник — Торонто, М. Козак — Гамільтон, В. Маліцька — Бейнсвил, Онт., Параня В'юн — Миссиссаґа, Онт., В. Гончарук — Китченер, Онт., Анна Ґродзюк — Мирнам, Алта., Наталія Царук — Вірдейл, Саск., В. Пінчук — Миссиссаґа, Онт.

По $1.00: — М. Українець — Суррей, Б. К., А. Вальокович — Монтреал, Кве., Ф. Дубінська — Вінніпеґ, Ман., Євгенія Заячковська — Оттава, Онт.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Надія Боярчук — Суррей, Б. К.	6
Михаліна Нєма — Монтреал	4
Марія Ґушуляк — Форт Френсес, Онт.	3
А. Крип'якевич — Чиливек, Б. К.	3
Б. Мисак — Канора, Саск.	2
Марія Гарбус — Саскатун	2
Павліна Чабан — Йорктон, Саск.	2
Настасія Микитюк — Вернон, Б. К.	2
В. Кузьменко — Торонто	1
Альбіна Мисак — Канора, Саск.	1
Ю. Стефанюк — Вердон, Кве.	1
Анна Звоздецька — Едмонтон	1
Марія Білоус — Давфин, Ман.	1
Текля Кравчук — Елфрос, Ман.	1
С. Гузик — Ванкувер	1
Анна Горбай — Роблин, Ман.	1
Анна Ткачук — Геффорд, Саск.	1
Марія Митран — Келовна, Б. К.	1
Параня Смиснюк — Айтуна, Саск.	1
Д. Бялюк — Вегревил, Алта.	1
Н. Задерій — Сенґудо, Алта.	1
М. Гарасимів — Норт Бетлфорд, Саск.	1
Д-ка Е. Олесюк — Реджайна, Саск.	1
Н. Парсонс — Торонто	1
Стефанія Олійник — Торонто	1
Д. Гнатюк — Тарнополь, Саск.	1

Зголосились безпосередньо за журналом:

Пані: Е. А. Натишак — Мелфорт, Саск., Анна Яник — Торонто, Ліда Ростек — Австралія, Надія Новицька — Ст. Пал, Минн.

Зголосилися за журналом безпосередньо: Христина Шевчук — Виллингдон, Алта., Розалія Ґ. Ілюк — Ту Гилс, Алта.

Щиро дякуємо всім тим, що працюють для „Променя" і всім тим, що складають щедрі пожертви на підтримку нашого журнала.

УВАГА! НОВА ЦІНА!

СХІДНЯ ЕКЗЕКУТИВА СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ подає до відома, що АЛЬБОМ УКРАЇНСЬКИХ БУКОВИНСЬКИХ ВЗОРІВ в традиційних кольорах вже готовий.

Збірка нараховує 1,405 взорів на 74-ох окремих сторінках українською, англійською і французькою мовами, включно з історією, інструкціями і малюнками, як можна пристосовувати взори до модерної ноші. Книжка має історичну вартість.

Кожна сторінка, розміром 9½" на 13", є добре розрахована, щоб їх можна було легко відчитати для вишивання.

Книжка видана в твердій оправі і може послужити вам як найкращий подарунок на свята, весілля, дні народження, ювілеї, і т. д.

Ціна Альбому в Канаді — $32.50 з оплатою; в Америці — $34.00 з оплатою.

Ціна поза границями Канади і Америки — $35.00 з оплатою.

Просимо висилати Моней-Ордер на повну суму ціну і оплату — з Вашим замовленням на адресу:
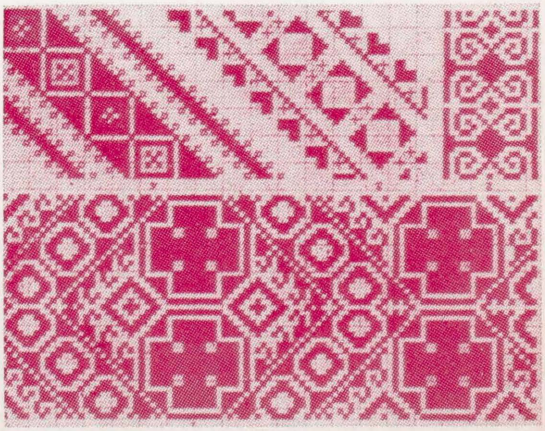
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N., EASTERN EXECUTIVE ALBUM COMMITTEE CHAIRPERSON, Mrs. M. TELEGA 1402 HALL AVE., WINDSOR, ONT., CANADA N8X 4R4